

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2013/32/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 26 iunie 2013

privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (reformare)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 78 alineatul (2) litera (d),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

(1) Directiva 2005/85/CE a Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat ⁽³⁾ trebuie să facă obiectul mai multor modificări substanțiale. Din motive de claritate, ar trebui să se procedeze la reformarea directivei menționate.

(2) O politică comună în domeniul azilului, inclusiv un sistem european comun de azil, este un element constitutiv al obiectivului Uniunii Europene de a institui în mod progresiv un spațiu de libertate, securitate și justiție deschis celor care, forțați de împrejurări, solicită în mod legitim protecție în Uniune. Această politică ar trebui să fie guvernată de principiul solidarității și partajării echitabile a responsabilității, inclusiv a implicațiilor sale financiare, între statele membre.

(3) Consiliul European, la întrunirea sa specială de la Tampere din 15-16 octombrie 1999, a convenit să acționeze pentru instituirea unui sistem european comun de azil, bazat pe aplicarea deplină și globală a Convenției de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967 („Convenția de la Geneva”), afirmând astfel principiul nereturnării, asigurându-se că nicio persoană nu este retrimisă într-o zonă unde există riscul de a fi persecutată.

(4) Concluziile de la Tampere prevăd că sistemul european comun de azil ar trebui să includă, pe termen scurt, standarde comune pentru o procedură de azil echitabilă și eficace în statele membre și, pe termen lung, norme ale Uniunii care să conducă la o procedură de azil comună în Uniune.

(5) Prima fază a sistemului european comun de azil s-a încheiat prin adoptarea instrumentelor juridice relevante prevăzute în tratate, inclusiv a Directivei 2005/85/CE care a fost o primă măsură referitoare la procedurile de azil.

(6) Consiliul European, cu ocazia reuniunii sale din 4 noiembrie 2004, a adoptat Programul de la Haga, care stabilește obiectivele ce trebuie puse în aplicare în spațiul de libertate, securitate și justiție în perioada 2005-2010. În acest sens, Programul de la Haga a invitat Comisia Europeană să finalizeze evaluarea instrumentelor juridice aferente primei faze și să transmită Parlamentului European și Consiliului instrumentele și măsurile corespunzătoare celei de-a doua faze. În conformitate cu Programul de la Haga, obiectivul care trebuie urmărit pentru crearea sistemului european comun de azil este instituirea unei proceduri comune de azil și a unui statut uniform, valabil în întreaga Uniune.

(7) În Pactul european privind imigrația și azilul, adoptat la 16 octombrie 2008, Consiliul European a arătat că există în continuare diferențe considerabile între statele membre în ceea ce privește acordarea protecției și a lansat invitația de a se lua noi inițiative, inclusiv o propunere de instituire a unei proceduri unice de azil, care să includă garanții comune, pentru a finaliza instituirea unui sistem european comun de azil, prevăzut în Programul de la Haga.

⁽¹⁾ JO C 24, 28.1.2012, p. 79.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 6 aprilie 2011 (JO C 296 E, 2.10.2012, p. 184) și poziția Consiliului în primă lectură din 6 iunie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din 10 iunie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ JO L 326, 13.12.2005, p. 13.

- (8) Consiliul European, cu ocazia reuniunii sale din 10-11 decembrie 2009, a adoptat Programul de la Stockholm care a reconfirmat angajamentul pentru obiectivul de a institui până în 2012 un spațiu comun de protecție și solidaritate, bazat pe o procedură de azil comună și pe un statut uniform pentru cei cărora li s-a acordat protecție internațională, în temeiul unor standarde ridicate de protecție și al unor proceduri echitabile și eficiente. Programul de la Stockholm a afirmat că persoanelor care au nevoie de protecție internațională trebuie să li se asigure accesul la proceduri de azil sigure și eficiente din punct de vedere juridic. În conformitate cu Programul de la Stockholm, persoanelor ar trebui să li se ofere același tratament în ceea ce privește măsurile procedurale și determinarea statutului indiferent de statul membru în care își depun cererea de azil. Obiectivul este de a oferi un tratament identic și aceleași rezultate pentru cazuri similare.
- (9) Resursele Fondului european pentru refugiați și ale Biroului European de Sprijin pentru Azil (BESA) ar trebui mobilizate în vederea sprijinirii în mod adecvat a eforturilor depuse de statele membre pentru punerea în aplicare a standardelor stabilite în a doua fază a sistemului european comun de azil, în special de statele membre ale căror sisteme de azil fac obiectul unor presiuni specifice și disproporționate, în principal din cauza poziției lor geografice sau a situației lor demografice.
- (10) La momentul punerii în aplicare a prezentei directive, statele membre ar trebui să ia în considerare orientările relevante elaborate de BESA.
- (11) Pentru a asigura o evaluare exhaustivă și eficientă a necesităților de protecție internațională ale solicitanților, în sensul Directivei 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate ⁽¹⁾, cadrul Uniunii privind procedurile de acordare și de retragere a protecției internaționale ar trebui să se bazeze pe conceptul procedurii unice.
- (12) Obiectivul principal al prezentei directive este de a a dezvolta în continuare standarde pentru procedurile din statele membre de acordare și retragere a protecției internaționale, în vederea instituirii unei proceduri comune de azil în Uniune.
- (13) Apropierea normelor privind procedurile de acordare și retragere a protecției internaționale ar trebui să contribuie la limitarea circulației secundare a solicitanților de protecție internațională între statele membre, în cazul în care această circulație se datorează diferențelor de cadru juridic, și la crearea de condiții echivalente pentru aplicarea Directivei 2011/95/UE în statele membre.
- (14) Statele membre ar trebui să aibă competența de a prevedea sau de a menține dispoziții mai favorabile pentru resortisanții țărilor terțe sau pentru apatrizii care solicită unui stat membru protecție internațională, atunci când se consideră că o astfel de cerere se bazează pe faptul că respectiva persoană are nevoie de protecție internațională în sensul Directivei 2011/95/UE.
- (15) Cu privire la tratamentul persoanelor care intră sub incidența domeniului de aplicare a prezentei directive, statele membre sunt ținute de obligațiile care decurg din instrumentele de drept internațional la care sunt parte.
- (16) Este esențial ca deciziile privind toate cererile de protecție internațională să fie luate pe baza faptelor și, în primul rând, de autorități al căror personal are cunoștințe corespunzătoare sau a beneficiat de formarea necesară în materie de protecție internațională.
- (17) Pentru a asigura faptul că cererile de protecție internațională sunt analizate și deciziile aferente sunt luate în mod obiectiv și imparțial, este necesar ca specialiștii care acționează în cadrul procedurilor prevăzute de prezenta directivă să își desfășoare activitățile respectând întru totul principiile deontologice.
- (18) Este atât în interesul statelor membre, cât și al solicitanților de protecție internațională să se ia o decizie cât de repede posibil cu privire la cererile de protecție internațională fără a aduce atingere unei examinări adecvate și complete.
- (19) Pentru a scurta durata generală a procedurii în anumite cazuri, statele membre ar trebui să aibă flexibilitatea, în conformitate cu nevoile lor naționale, de a acorda prioritate examinării oricărei cereri prin examinarea sa înaintea altor cereri făcute anterior, fără derogare de la termenele, principiile și garanțiile procedurale aplicabile în mod normal.
- (20) În circumstanțe bine definite, atunci când este probabil ca o cerere să nu fie fondată sau atunci când există preocupări serioase privind securitatea națională sau ordinea publică, statele membre ar trebui să poată să accelereze procedura de examinare, în special prin introducerea unor termene mai scurte dar rezonabile pentru anumite etape procedurale, fără a aduce atingere efectuării unei examinări adecvate și complete și accesului efectiv al solicitantului la principiile și garanțiile de bază prevăzute de prezenta directivă.

⁽¹⁾ JO L 337, 20.12.2011, p. 9.

- (21) Atât timp cât un solicitant poate demonstra un motiv întemeiat, lipsa documentelor la intrare sau utilizarea unor documente falsificate nu ar trebui să determine *per se* recurgerea automată la procedurile la frontieră sau accelerate.
- (22) De asemenea, este atât în interesul statelor membre, cât și în cel al solicitanților să se asigure o recunoaștere corectă a necesităților de protecție internațională încă din primă instanță. În acest scop, solicitanților ar trebui să li se furnizeze în primă instanță, gratuit, informații juridice și procedurale, luând în considerare situațiile lor personale. Furnizarea unor astfel de informații ar trebui, *inter alia*, să permită solicitanților să înțeleagă mai bine procedura, ajutându-i, astfel, să respecte obligațiile relevante. Ar fi disproporționat să se ceară statelor membre să furnizeze aceste informații numai prin intermediul avocaților calificați. Prin urmare, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a utiliza cele mai potrivite mijloace pentru furnizarea acestor informații, cum ar fi prin intermediul organizațiilor neguvernamentale sau al specialiștilor din cadrul autorităților guvernamentale sau al serviciilor specializate ale statului.
- (23) În procedurile privind căile de atac, sub rezerva anumitor condiții, solicitanții ar trebui să beneficieze de asistență juridică gratuită și de reprezentare gratuită din partea unor persoane competente în materie în temeiul legislației interne. În plus, în toate stadiile procedurii, solicitanții ar trebui să aibă dreptul de a consulta, pe cheltuiulă proprie, consilieri juridici sau alt tip de consilieri autorizați sau acceptați în acest scop în conformitate cu legislația internă.
- (24) Noțiunea de ordine publică poate acoperi, *inter alia*, o condamnare pentru comiterea unei infracțiuni grave.
- (25) În interesul unei corecte recunoașteri a acelor persoane care au nevoie de protecție ca refugiați în sensul articolului 1 din Convenția de la Geneva sau ca persoane eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară, fiecare solicitant ar trebui să aibă acces efectiv la proceduri, posibilitatea de a coopera și de a comunica în mod adecvat cu autoritățile competente, astfel încât să poată prezenta faptele relevante ale cazului său, precum și garanții procedurale suficiente pentru a-și putea susține cazul în toate etapele procedurii. În plus, pe parcursul procedurii în cadrul căreia este examinată o cerere de protecție internațională, în mod normal, solicitantul ar trebui să beneficieze cel puțin de dreptul de a rămâne pe teritoriu până când autoritatea decizională adoptă o decizie, de acces la serviciile unui interpret pentru a-și prezenta argumentele în cazul în care este interviuat de autorități, de posibilitatea de a comunica cu un reprezentant al Înaltului Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR) și cu organizațiile care oferă consultanță sau consiliere solicitanților de protecție internațională, de dreptul la notificarea corectă a unei decizii și de o motivare a deciziei respective în drept și în fapt; de posibilitatea de a consulta un consilier juridic sau un alt tip de consilier; de dreptul de a fi informat despre situația sa juridică în momente decisive din cursul procedurii, într-o limbă pe care o înțelege sau se presupune în mod rezonabil că o înțelege și, în cazul unei decizii negative, de dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești.
- (26) În vederea asigurării unui acces efectiv la procedura de examinare, funcționarii care vin în primul rând în contact cu persoane care solicită protecție internațională, în special aceia care desfășoară activități de supraveghere a frontierelor terestre sau maritime sau care efectuează controale la frontieră, ar trebui să primească informații relevante și să beneficieze de formarea necesară privind modul de recunoaștere și de tratare a cererilor de protecție internațională, *inter alia*, ținând seama în mod adecvat de orientările relevante elaborate de BESA. Aceștia ar trebui să poată furniza resortisanților țărilor terțe sau apatrizilor care sunt prezenți pe teritoriu, inclusiv la frontieră, în apele teritoriale sau în zonele de tranzit ale statelor membre, și care solicită protecție internațională, informațiile relevante referitoare la locul și modalitățile de prezentare a cererilor de protecție internațională. Atunci când respectivele persoane se află în apele teritoriale ale unui stat membru, acestea ar trebui debarcate, iar cererile lor ar trebui analizate în conformitate cu prezenta directivă.
- (27) Dat fiind faptul că resortisanții țărilor terțe și apatrizii care și-au exprimat dorința de a solicita protecție internațională sunt solicitanți de protecție internațională, aceștia ar trebui să se conformeze obligațiilor și ar trebui să beneficieze de drepturi în temeiul prezentei directive și al Directivei 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională ⁽¹⁾. În acest sens, statele membre ar trebui să înregistreze cât mai rapid posibil faptul că respectivele persoane sunt solicitanți de protecție internațională.
- (28) Pentru a facilita accesul la procedura de examinare la punctele de trecere a frontierei și în locurile de reținere, ar trebui să se furnizeze informații cu privire la posibilitatea de a solicita protecție internațională. Ar trebui să se asigure, prin intermediul serviciilor de interpretare, comunicarea de bază necesară pentru a permite autorităților competente să înțeleagă dacă persoanele doresc să solicite protecție internațională.
- (29) Este posibil ca anumiți solicitanți să necesite garanții procedurale speciale, din cauza, *inter alia*, a vârstei, a sexului, a orientării sexuale, a identității sexuale, a unui handicap, a unei boli grave, a unor afecțiuni sau tulburări mentale sau ca urmare a torturii, violului sau altor forme

⁽¹⁾ A se vedea pagina 96 din prezentul Jurnal Oficial.

- grave de violență psihologică, fizică sau sexuală. Statele membre ar trebui să depună eforturi pentru a identifica solicitanții care au nevoie de garanții procedurale speciale înainte de luarea unei decizii în primă instanță. Respectivii solicitanți ar trebui să beneficieze de sprijinul corespunzător inclusiv de timp suficient, în vederea creării condițiilor necesare pentru a avea un acces efectiv la proceduri și pentru a prezenta elementele necesare pentru motivarea cererii lor de protecție internațională.
- (30) În situația în care nu poate fi furnizat sprijin adecvat unui solicitant cu nevoi procedurale speciale în cadrul unor proceduri accelerate sau la frontieră, un astfel de solicitant ar trebui exclus de la respectivele proceduri. Nevoile procedurale speciale de natură să împiedice aplicarea procedurilor accelerate sau la frontieră ar trebui să însemne, de asemenea, faptul că solicitantului i se asigură garanții suplimentare în cazul în care calea sa de atac nu are un efect suspensiv automat, în vederea eficientizării căii sale de atac în contextul său particular.
- (31) Măsurile naționale referitoare la identificarea și documentarea simptomelor și a semnelor de tortură sau a altor acte grave de violență fizică sau psihologică, inclusiv acte de violență sexuală, în procedurile reglementate de prezenta directivă pot să se bazeze, *inter alia*, pe Manualul privind mijloacele eficiente de anchetare și de colectare a probelor privind tortura și alte pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante (Protocolul de la Istanbul).
- (32) În vederea asigurării unei egalități reale între cererile depuse de femei și cele depuse de bărbați, procedurile de examinare ar trebui să acorde atenție egalității dintre sexe. În special, interviurile personale ar trebui să fie organizate astfel încât să permită atât solicitanților femei, cât și solicitanților bărbați, să vorbească despre experiențele lor anterioare în cazuri care implică persecuția pe motive legate de sex. Complexitatea plângerilor care au legătură cu egalitatea dintre sexe ar trebui luată în considerare în mod corespunzător în procedurile bazate pe conceptul de țară terță sigură, pe conceptul de țară de origine sigură sau pe noțiunea de cereri ulterioare.
- (33) Interesul superior al copilului ar trebui să fie o prioritate a statelor membre atunci când aplică prezenta directivă, în conformitate cu Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („Carta”) și cu Convenția Națiunilor Unite privind Drepturile Copilului din 1989. În evaluarea interesului superior al copilului, statele membre ar trebui, în special, să țină seama în mod adecvat de bunăstarea și dezvoltarea socială a minorului, inclusiv de mediul său de proveniență.
- (34) Procedurile de examinare a nevoilor de protecție internațională ar trebui să permită autorităților competente să efectueze o analiză riguroasă a cererilor de protecție internațională.
- (35) Atunci când, în cadrul prelucrării unei cereri, solicitantul este percheziționat, acea percheziție ar trebui să fie efectuată de o persoană de același sex. Acest lucru nu ar trebui să aducă atingere unei percheziții efectuate, din motive de securitate, în temeiul legislației interne.
- (36) În cazul în care solicitantul depune o cerere ulterioară fără a aduce noi probe sau argumente, ar fi disproporționat ca statele membre să fie obligate să desfășoare o nouă procedură completă de examinare. În aceste cazuri, statele membre ar trebui să poată respinge o cerere ca fiind inadmisibilă în conformitate cu principiul *res judicata*.
- (37) În ceea ce privește implicarea personalului unei alte autorități decât autoritatea decizională în desfășurarea în timp rezonabil a interviurilor referitoare la fondul cererii, noțiunea de „în timp rezonabil”, ar trebui evaluată comparativ cu termenele prevăzute la articolul 31.
- (38) Multe cereri de protecție internațională se fac la frontieră sau într-o zonă de tranzit a unui stat membru înainte de adoptarea unei decizii cu privire la intrarea solicitantului. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a prevedea proceduri de examinare a admisibilității și/sau a conținutului care să permită luarea unei decizii în acele locuri, în circumstanțe bine definite, referitoare la asemenea cereri.
- (39) Atunci când se stabilește dacă există o situație de incertitudine în țara de origine a unui solicitant, statele membre ar trebui să se asigure că obțin informații precise și actualizate din partea surselor relevante precum BESA, ICNUR, Consiliul European și alte organizații internaționale relevante. Statele membre ar trebui să se asigure că orice amânare a încheierii procedurii este în deplină conformitate cu obligațiile pe care și le-au asumat în temeiul Directivei 2011/95/UE și al articolului 41 din Carta, fără a aduce atingere eficienței și echității procedurilor din prezenta directivă.
- (40) Un element esențial pentru aprecierea temeiniciei unei cereri de protecție internațională este siguranța solicitantului în țara sa de origine. În cazul în care o țară terță poate fi considerată drept o țară de origine sigură, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a o desemna ca atare și de a presupune că aceasta este sigură pentru un anumit solicitant, cu excepția cazului în care solicitantul prezintă elemente în sens contrar.

- (41) Dat fiind nivelul de armonizare atins privind obținerea statutului de refugiat sau de persoane eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară de către resortisanții țărilor terțe sau de apatrizi, ar trebui stabilite criterii comune pentru desemnarea țărilor terțe ca țări de origine sigure.
- (42) Desemnarea unei țări terțe ca țară de origine sigură în sensul prezentei directive nu poate constitui o garanție absolută de siguranță pentru resortisanții țării respective. Prin natura sa, evaluarea pe care se bazează desemnarea poate lua în considerare numai situația civilă, juridică și politică generală din țara respectivă, precum și dacă cei care comit acte de persecuție, de tortură sau aplică tratamente ori pedepse inumane sau degradante fac efectiv obiectul sancțiunilor atunci când se stabilește că sunt responsabili de aceste fapte în țara respectivă. Din acest motiv, este important ca, atunci când un solicitant arată că există motive valabile pentru ca țara să nu fie sigură în cazul său particular, desemnarea respectivei țări ca țară sigură să nu mai poată fi considerată pertinentă în ceea ce îl privește.
- (43) Statele membre ar trebui să examineze pe fond toate cererile, și anume să evalueze dacă solicitantul respectiv îndeplinește condițiile necesare pentru a obține protecție internațională în conformitate cu Directiva 2011/95/UE, cu excepția cazului în care prezenta directivă cuprinde dispoziții contrare, în special atunci când se poate presupune în mod rezonabil că o altă țară ar efectua examinarea sau ar asigura protecție suficientă. Statele membre ar trebui, în special, să nu aibă obligația de a evalua pe fond o cerere de protecție internațională atunci când o primă țară de azil a acordat solicitantului statutul de refugiat sau o protecție suficientă în alt mod și solicitantul va fi readmis în acea țară.
- (44) De asemenea, statele membre ar trebui să nu aibă obligația de a evalua pe fond o cerere de protecție internațională în cazul în care se poate presupune în mod rezonabil că solicitantul, datorită unei legături suficiente cu o țară terță astfel cum este definită de legislația internă, va cere protecție în respectiva țară terță, și în cazul în care există motive să se considere că solicitantul va fi admis sau readmis în țara respectivă. Statele membre ar trebui să acționeze în acest mod numai atunci când solicitantul în cauză ar fi în siguranță în respectiva țară terță. Pentru a se evita circulația secundară a solicitanților, ar trebui stabilite principii comune pentru luarea în considerare sau desemnarea de către statele membre a țărilor terțe ca sigure.
- (45) Pe de altă parte, cu privire la anumite țări terțe europene, care respectă standarde foarte înalte în ceea ce privește drepturile omului și protecția refugiaților, statelor membre ar trebui să li se permită să nu examineze sau să nu examineze în totalitate cererile de protecție internațională ale solicitanților care intră pe teritoriul lor din respectivele țări terțe europene.
- (46) În situația în care statele membre aplică conceptele de țară sigură de la caz la caz sau desemnează țări ca fiind sigure prin adoptarea de liste în acest sens, acestea ar trebui să țină seama, *inter alia*, de orientările și manualele operaționale și de informațiile privind țările de origine și activitățile, inclusiv de metodologia privind raportul de informare referitor la țara de origine al BESA menționate în Regulamentul (UE) nr. 439/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 mai 2010 privind înființarea unui Birou European de Sprijin pentru Azil ⁽¹⁾.
- (47) Pentru facilitarea schimbului periodic de informații cu privire la aplicarea națională a conceptelor de țară de origine sigură, de țară terță sigură și de țară terță europeană sigură, precum și o reexaminare periodică de către Comisie a utilizării acestor concepte de către statele membre și pentru pregătirea unei eventuale armonizări suplimentare în viitor, statele membre ar trebui să notifice sau să informeze periodic Comisia referitor la țările terțe cărora li se aplică aceste concepte. Comisia ar trebui să informeze în mod periodic Parlamentul European cu privire la rezultatul acestor reexaminări.
- (48) Pentru a asigura aplicarea corectă a conceptelor de țară sigură în baza unor informații actualizate, statele membre ar trebui să efectueze reexaminări periodice ale situației din respectivele state pe baza unei serii de surse de informație, inclusiv, în special, informații din partea altor state membre, BESA, ICNUR, Consiliul Europei și alte organizații internaționale relevante. Atunci când statele membre devin conștiente de o schimbare semnificativă a situației drepturilor omului dintr-o țară desemnată de către acestea ca fiind sigură, statele membre ar trebui să se asigure că se efectuează o reexaminare a respectivei situații cât mai curând posibil, și, dacă este necesar, să reexamineze desemnarea respectivei țări ca fiind sigură.
- (49) În ceea ce privește retragerea statutului de refugiat sau de protecție subsidiară, statele membre ar trebui să se asigure că persoanele care beneficiază de protecție internațională sunt informate în mod corespunzător despre o posibilă reexaminare a statutului lor și au posibilitatea să își prezinte punctul de vedere înainte ca autoritățile să adopte o decizie motivată de a le retrage statutul.
- (50) În conformitate cu un principiu fundamental al dreptului Uniunii, deciziile adoptate cu privire la o cerere de protecție internațională, deciziile referitoare la refuzul de a redeschide examinarea unei cereri după încheierea sa și deciziile cu privire la retragerea statutului de refugiat sau a protecției subsidiare sunt supuse unei căi de atac eficace în fața unei instanțe judecătorești.

⁽¹⁾ JO L 132, 29.5.2010, p. 11.

- (51) În conformitate cu articolul 72 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), prezenta directivă nu afectează exercitarea responsabilităților care le revin statelor membre cu privire la menținerea ordinii publice și la apărarea securității interne.
- (52) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽¹⁾ reglementează prelucrarea datelor cu caracter personal efectuată în statele membre în temeiul prezentei directive.
- (53) Prezenta directivă nu se aplică procedurilor dintre statele membre reglementate de Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și a mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid ⁽²⁾.
- (54) Prezenta directivă ar trebui să li se aplice solicitanților cărora li se aplică Regulamentul (UE) nr. 604/2013, în plus și fără a aduce atingere dispozițiilor respectivului regulament.
- (55) Punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui să fie evaluată la intervale regulate.
- (56) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume stabilirea unor proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, în consecință, având în vedere amploarea și efectele prezentei directive, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.
- (57) În conformitate cu Declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative din 28 septembrie 2011 ⁽³⁾, statele membre s-au angajat să însoțească, în cazurile justificate, notificarea măsurilor lor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (58) În conformitate cu articolele 1, 2 și articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din respectivul protocol, Regatul Unit și Irlanda nu participă la adoptarea prezentei directive, nu au obligații în temeiul acesteia și nu fac obiectul aplicării sale.
- (59) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale.
- (60) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta. În special, prezenta directivă urmărește să asigure respectarea deplină a demnității umane și promovarea aplicării articolelor 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 și 47 din cartă și trebuie pusă în aplicare în mod corespunzător.
- (61) Obligația de a transpune prezenta directivă în legislația internă ar trebui să se limiteze la acele dispoziții care reprezintă o modificare substanțială în raport cu Directiva 2005/85/CE. Obligația de a transpune dispozițiile neschimbate rezultă din directiva respectivă.
- (62) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor statelor membre privind termenul de transpunere în legislația internă a Directivei 2005/85/CE prevăzut în anexa II, partea B,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Scop

Scopul prezentei directive este de a stabili proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale în temeiul Directivei 2011/95/UE.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive:

- (a) „Convenția de la Geneva” înseamnă Convenția din 28 iulie 1951 privind statutul refugiaților, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967;

⁽¹⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

⁽²⁾ A se vedea pagina 31 din prezentul Jurnal Oficial.

⁽³⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

- (b) „cerere de protecție internațională” sau „cerere” înseamnă cererea depusă de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid în scopul obținerii protecției din partea unui stat membru, care poate fi înțeleasă ca solicitarea statutului de refugiat sau de protecție subsidiară, și prin care nu se solicită în mod explicit alt tip de protecție care se află în afara domeniului de aplicare al Directivei 2011/95/UE și care poate fi cerut separat;
- (c) „solicitant” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care a depus o cerere de protecție internațională cu privire la care nu a fost adoptată încă o decizie finală;
- (d) „solicitant care necesită garanții procedurale speciale” înseamnă un solicitant a cărui capacitate de a beneficia de drepturile și de a-și îndeplini obligațiile prevăzute de prezenta directivă este limitată din cauza unor circumstanțe individuale;
- (e) „decizie finală” înseamnă o decizie de acordare sau nu a statutului de refugiat sau de protecție subsidiară resortisantului unei țări terțe sau apatridului în temeiul Directivei 2011/95/UE și care nu mai este susceptibilă de a fi supusă niciunei căi de atac în cadrul capitolului V din prezenta directivă, indiferent dacă respectiva cale de atac are sau nu ca efect de a permite solicitanților să rămână pe teritoriul statelor membre în cauză până la soluționarea acesteia;
- (f) „autoritate decizională” înseamnă orice organism cvasi-judiciar sau administrativ dintr-un stat membru responsabil de examinarea cererilor de protecție internațională și având competența de a hotărî în primă instanță în astfel de cazuri;
- (g) „refugiat” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care îndeplinește cerințele menționate la articolul 2 litera (d) din Directiva 2011/95/UE;
- (h) „persoană eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care îndeplinește cerințele menționate la articolul 2 litera (f) din Directiva 2011/95/UE;
- (i) „protecție internațională” înseamnă statutul de refugiat sau statutul de protecție subsidiară astfel cum este definit la literele (j) și (k);
- (j) „statut de refugiat” înseamnă recunoașterea, de către un stat membru, a unui resortisant al unei țări terțe sau a unui apatrid ca refugiat;
- (k) „statut de protecție subsidiară” înseamnă recunoașterea, de către un stat membru, a unui resortisant al unei țări terțe sau a unui apatrid ca persoană eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară;
- (l) „minor” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care nu a împlinit vârsta de 18 ani;
- (m) „minor neînsoțit” înseamnă un minor neînsoțit, astfel cum este definit la articolul 2 litera (l) din Directiva 2011/95/UE;
- (n) „reprezentant” înseamnă o persoană sau o organizație desemnată de organismele competente pentru a asista și a reprezenta un minor neînsoțit în procedurile prevăzute în prezenta directivă în vederea asigurării interesului superior al copilului și a exercitării, dacă este cazul, a capacității juridice a minorului. Atunci când o organizație este desemnată reprezentant, aceasta desemnează o persoană responsabilă de îndeplinirea îndatoririlor de reprezentant în ceea ce privește minorul neînsoțit, în conformitate cu prezenta directivă;
- (o) „retragerea protecției internaționale” înseamnă decizia prin care o autoritate competentă revocă, pune capăt sau refuză să reînnoiască statutul de refugiat sau de protecție subsidiară al unei persoane în conformitate cu Directiva 2011/95/UE;
- (p) „a rămâne în statul membru” înseamnă a rămâne pe teritoriul, inclusiv la frontieră sau în zonele de tranzit, al statului membru în care a fost depusă sau este examinată cererea de protecție internațională;
- (q) „cerere ulterioară” înseamnă o cerere suplimentară de protecție internațională depusă după adoptarea unei decizii finale privind cererea anterioară, inclusiv cazurile în care solicitantul și-a retras în mod explicit cererea și cazurile în care autoritatea decizională a respins o cerere în urma retragerii implicite a acesteia în conformitate cu articolul 28 alineatul (1).

Articolul 3

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică tuturor cererilor de protecție internațională depuse pe teritoriul statelor membre, inclusiv la frontieră, în apele teritoriale sau în zonele de tranzit ale statelor membre, precum și retragerii protecției internaționale.

(2) Prezenta directivă nu se aplică cererilor privind azilul diplomatic sau teritorial depuse la reprezentanțele statelor membre.

(3) Statele membre pot hotărî să aplice prezenta directivă procedurilor prin care se decide asupra unor cereri de orice fel de protecție care se află în afara domeniului de aplicare al Directivei 2011/95/UE.

Articolul 4

Autorități responsabile

(1) Statele membre desemnează pentru toate procedurile o autoritate decizională care răspunde de examinarea corespunzătoare a cererilor în conformitate cu prezenta directivă. Statele membre se asigură că autoritatea dispune de mijloacele corespunzătoare, inclusiv suficient personal competent, pentru îndeplinirea sarcinilor sale în conformitate cu prezenta directivă.

(2) Statele membre pot prevedea că o altă autoritate decât cea menționată la alineatul (1) este responsabilă pentru:

(a) prelucrarea cazurilor în temeiul Regulamentului (UE) nr. 604/2013; și

(b) acordarea sau refuzarea permisiunii de a intra în cadrul procedurii prevăzute la articolul 43, sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul respectiv, și pe baza avizului motivat al autorității decizionale;

(3) Statele membre se asigură că personalul autorității decizionale menționat la alineatul (1) este format în mod corespunzător. În acest scop, statele membre asigură cursuri de formare relevantă care includ elementele enumerate la articolul 6 alineatul (4) literele (a)-(e) din Regulamentul (UE) nr. 439/2010. De asemenea, statele membre iau în considerare formarea relevantă instituită și dezvoltată de Biroul European de Sprijin pentru Azil (BESA). Persoanele care interviuează solicitanții în temeiul prezentei directive trebuie, de asemenea, să fi obținut cunoștințe generale referitoare la probleme care ar putea afecta capacitatea solicitantului de a fi supus unui interviu, precum indicii că solicitantul ar fi putut fi supus torturii în trecut.

(4) În cazul în care o autoritate este desemnată în conformitate cu alineatul (2), statele membre se asigură că personalul autorității respective are cunoștințele corespunzătoare sau beneficiază de formarea necesară pentru îndeplinirea obligațiilor ce le revin atunci când este pusă în aplicare prezenta directivă.

(5) Cererile de protecție internațională depuse într-un stat membru și adresate autorităților altui stat membru care efectuează controale la frontieră sau controale privind imigrația sunt tratate de statul membru pe teritoriul căruia este depusă cererea.

Articolul 5

Dispoziții mai favorabile

Statele membre pot institui sau menține standarde mai favorabile privind procedurile de acordare și retragere a protecției internaționale, în măsura în care standardele în cauză sunt compatibile cu prezenta directivă.

CAPITOLUL II

PRINCIPII FUNDAMENTALE ȘI GARANȚII

Articolul 6

Accesul la procedură

(1) Atunci când o persoană înaintează o cerere de protecție internațională unei autorități competente, în temeiul dreptului național, să înregistreze astfel de cereri, înregistrarea are loc în cel mult trei zile lucrătoare de la depunerea cererii.

Dacă cererea de protecție internațională este înaintată altor autorități susceptibile să primească astfel de cereri, dar care nu sunt competente să le înregistreze în temeiul legislației interne, statele membre se asigură că înregistrarea are loc în decurs de 6 zile lucrătoare de la depunerea cererii.

Statele membre se asigură că respectivele autorități susceptibile să primească cereri de protecție internațională, precum poliția și polițiștii de frontieră, autoritățile competente în materie de imigrație și personalul din locurile de reținere, au informațiile relevante și că personalul acestora beneficiază de nivelul necesar de formare corespunzător sarcinilor și responsabilităților lor, precum și că primesc instrucțiuni pentru a informa solicitanții cu privire la locul și modalitatea de depunere a cererilor de protecție internațională.

(2) Statele membre se asigură că persoana care a solicitat protecție internațională are posibilitatea efectivă de a depune cererea sa în cel mai scurt timp posibil. În situația în care solicitantul nu își depune cererea, statele membre pot aplica articolul 28 în mod corespunzător.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (2), statele membre pot solicita ca cererile de protecție internațională să fie depuse personal și/sau într-un loc desemnat.

(4) În pofida alineatului (3), se consideră că s-a depus o cerere de protecție internațională din momentul în care un formular trimis de solicitant sau, în situația în care se prevede astfel în legislația internă, un raport oficial a parvenit autorităților competente ale statului membru vizat.

(5) În cazul în care cererile simultane de protecție internațională din partea unui număr mare de resortisanți ai unor țări terțe sau de apatrizi fac, în practică, foarte dificilă respectarea termenului prevăzut la alineatul (1), statele membre pot să prevadă ca termenul să fie prelungit la 10 zile lucrătoare.

Articolul 7

Cererile depuse în numele persoanelor aflate în întreținere sau al minorilor

(1) Statele membre iau măsuri pentru ca fiecare persoană majoră având capacitate juridică să aibă dreptul de a depune o cerere de protecție internațională în nume propriu.

(2) Statele membre pot prevedea că o cerere se poate depune de un solicitant în numele persoanelor aflate în întreținerea sa. În astfel de cazuri, statele membre se asigură că persoanele majore aflate în întreținerea solicitantului își dau consimțământul ca cererea să fie depusă în numele lor, în caz contrar, aceste persoane având posibilitatea de a depune o cerere în nume propriu.

Consimțământul trebuie să fie dat la momentul depunerii cererii sau cel târziu la momentul interviului persoanei majore aflate în întreținerea solicitantului. Înainte de solicitarea consimțământului, fiecare persoană majoră aflată în întreținere este informată în mod individual cu privire la consecințele procedurale ale depunerii cererii în numele lui și la dreptul său de a depune o cerere separată de protecție internațională.

(3) Statele membre se asigură că un minor are dreptul să depună o cerere de protecție internațională fie în nume propriu, în cazul în care are capacitatea juridică de a acționa în cadrul procedurilor conform legislației statului membru în cauză, fie prin intermediul părinților săi, al altor persoane majore care sunt membri ai familiei sale sau al altei persoane majore care este responsabilă pentru el, în temeiul legii sau al practicilor naționale din statul membru în cauză, fie prin intermediul unui reprezentant.

(4) Statele membre se asigură că organismele corespunzătoare menționate la articolul 10 din Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală⁽¹⁾ au dreptul să depună o cerere de protecție internațională în numele unui minor neînsoțit dacă, pe baza unei evaluări individuale a situației personale a acestuia, organismele respective sunt de părere că minorul s-ar putea să aibă nevoie de protecție în temeiul Directivei 2011/95/UE.

(5) Statele membre pot stabili în cadrul legislației interne:

- (a) cazurile în care un minor poate depune o cerere în nume propriu;
- (b) cazurile în care cererea unui minor neînsoțit trebuie depusă de un reprezentant desemnat în conformitate cu articolul 25 alineatul (1) litera (a);
- (c) cazurile în care depunerea unei cereri de protecție internațională este considerată ca reprezentând și depunerea unei cereri de protecție internațională pentru orice minor necășătorit.

Articolul 8

Informarea și consilierea la locurile de reținere și la punctele de trecere a frontierei

(1) În situația în care există indicații cu privire la faptul că resortisanții ai țărilor terțe sau apatrizi ținuți în locuri de reținere sau care se află la punctele de trecere a frontierei, inclusiv în zonele de tranzit, la frontierele externe, ar dori să introducă o cerere de protecție internațională, statele membre le furnizează informații cu privire la posibilitatea de a face acest lucru. În respectivele locuri de reținere și puncte de trecere a frontierei, statele membre fac aranjamente pentru asigurarea de inter-pretare în măsura în care este necesar pentru facilitarea accesului la procedura de azil referitoare la protecția internațională.

(2) Statele membre se asigură că organizațiile și persoanele care oferă consultanță și consiliere solicitanților au acces efectiv la solicitanții aflați la punctele de trecere a frontierei, inclusiv în zonele de tranzit, la frontierele externe. Statele membre pot să prevadă norme care să reglementeze prezența unor astfel de organizații și persoane la respectivele puncte de trecere a frontierei și în special ca accesul să facă obiectul unui acord cu autoritățile competente ale statelor membre. Se pot impune limite asupra accesului numai în situația în care, în temeiul legislației interne, acestea sunt necesare în mod obiectiv pentru asigurarea securității, a ordinii publice sau a gestionării administrative a punctelor respective de trecere a frontierei, cu condiția ca acestea să nu restrângă drastic sau să nu facă imposibil accesul.

Articolul 9

Dreptul de a rămâne în statul membru în timpul examinării cererii

(1) Solicitanților li se permite să rămână în statul membru, numai în scopul procedurii, până la adoptarea unei decizii de către autoritatea decizională în conformitate cu procedurile în primă instanță prevăzute la capitolul III. Prezentul drept de a rămâne în statul membru nu constituie un drept de a primi permis de ședere.

(2) Statele membre pot prevedea excepții de la această normă numai în cazul în care o persoană depune o cerere ulterioară menționată la articolul 41 sau în cazul în care vor preda sau, după caz, extrăda o persoană fie către un alt stat membru, în temeiul obligațiilor care decurg dintr-un mandat european de arestare⁽²⁾ sau din alte considerente, fie către o țară terță, fie către o instanță penală internațională.

(3) Un stat membru poate extrăda un solicitant către o țară terță în temeiul alineatului (2) numai în cazul în care autoritățile competente sunt convinse că o decizie de extrădare nu va duce la o returnare directă sau indirectă, încălcându-se astfel obligațiile internaționale și față de Uniune ale statului membru respectiv.

⁽¹⁾ JO L 348, 24.12.2008, p. 98.

⁽²⁾ Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, 18.7.2002, p. 1).

*Articolul 10***Cerințe privind examinarea cererilor**

(1) Statele membre se asigură ca cererile de protecție internațională să nu fie respinse sau excluse de la examinare pe unicul motiv că nu au fost depuse în cel mai scurt termen.

(2) Atunci când examinează cererile de protecție internațională, autoritatea decizională determină mai întâi dacă solicitanții îndeplinesc condițiile pentru a obține statutul de refugiat și, în caz contrar, dacă solicitanții sunt eligibili pentru protecție subsidiară.

(3) Statele membre se asigură că autoritatea decizională hotărăște în legătură cu cererile de protecție internațională după o examinare corespunzătoare. În acest scop, statele membre se asigură că:

(a) cererile sunt examinate și deciziile sunt adoptate în mod individual, obiectiv și imparțial;

(b) se obțin informații precise și actualizate din surse diferite, cum ar fi BESA, ICNUR și organizații internaționale relevante pentru apărarea drepturilor omului, cu privire la situația generală existentă în țările de origine ale solicitanților și, acolo unde este necesar, în țările pe care aceștia le-au tranzitat, iar aceste informații sunt puse la dispoziția personalului care examinează cererile și adoptă deciziile;

(c) personalul care examinează cererile și adoptă deciziile cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul și refugiații;

(d) personalul care examinează cererile și adoptă deciziile are posibilitatea, de fiecare dată când consideră necesar, să consulte experți cu privire la cu anumite aspecte, cum ar fi cele medicale, culturale, religioase, legate de copii sau privind egalitatea între sexe.

(4) Autoritățile menționate la capitolul V au acces, prin autoritatea decizională, prin solicitant sau în alt mod, la informațiile generale menționate la alineatul (3) litera (b), care sunt necesare pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin.

(5) Statele membre adoptă norme privind traducerea documentelor relevante pentru examinarea cererilor.

*Articolul 11***Cerințe cu privire la decizia autorității decizionale**

(1) Statele membre se asigură că deciziile privind cererile de protecție internațională se comunică în scris.

(2) De asemenea, statele membre se asigură că, în cazul respingerii unei cereri referitoare la statutul de refugiat și/sau de protecție subsidiară, decizia este motivată în fapt și în

drept și se comunică în scris informații despre posibilitățile de a ataca o decizie negativă.

Statele membre nu sunt obligate să comunice în scris, cu privire la o decizie, informații despre modul în care poate fi contestată o decizie negativă atunci când solicitantul a fost informat într-o etapă anterioară fie în scris, fie printr-un mijloc electronic la care acesta are acces.

(3) În sensul articolului 7 alineatul (2) și atunci când cererea se întemeiază pe aceleași motive, statele membre pot adopta o singură decizie privind toate persoanele aflate în întreținere cu excepția cazului în care această modalitate ar duce la divulgarea situației personale a unui solicitant care i-ar putea pune în pericol interesele, în special în cazurile care implică persecuție pe motive legate de sex, orientare sexuală, identitate sexuală și/sau vârstă. În astfel de cazuri se adoptă o decizie separată pentru persoana vizată.

*Articolul 12***Garanțiile acordate solicitanților**

(1) Cu privire la procedurile prevăzute la capitolul III, statele membre se asigură că toți solicitanții de protecție internațională beneficiază de următoarele garanții:

(a) sunt informați, într-o limbă pe care o înțeleg sau pe care se presupune în mod rezonabil că o înțeleg, despre procedura de urmat și despre drepturile și obligațiile lor în cursul procedurii, precum și despre posibilele consecințe ale nerespectării acestor obligații și ale lipsei de cooperare cu autoritățile. Sunt informați despre termene, despre mijloacele pe care le au la dispoziție pentru a-și îndeplini obligația de a prezenta elementele menționate la articolul 4 din Directiva 2011/95/UE, precum și despre consecințele unei retrageri explicite sau implicite a cererii. Respectivile informații li se comunică în timp util pentru a le permite să își exercite drepturile garantate de prezenta directivă și să se conformeze obligațiilor prezentate la articolul 13;

(b) beneficiază, atunci când este necesar, de serviciile unui interpret pentru a prezenta autorităților competente argumentele lor. Statele membre consideră că este necesar să se furnizeze serviciile unui interpret cel puțin atunci când solicitantul trebuie să fie interviuat, astfel cum se menționează la articolele 14-17 și 34, și, în lipsa unor astfel de servicii, comunicarea nu poate fi asigurată. În acest caz și în alte cazuri în care autoritățile competente doresc să îl intervieveze pe solicitant, serviciile respective se plătesc din fonduri publice;

(c) nu li se refuză posibilitatea de a comunica cu ICNUR sau cu orice altă organizație care oferă consultanță juridică sau alt tip de consiliere solicitanților în conformitate cu statutului membru respectiv;

- (d) ei și, dacă este cazul, consilierii lor juridici sau alți consilieri în conformitate cu articolul 23 alineatul (1), au acces la informațiile menționate la articolul 10 alineatul (3) litera (b) și la informațiile furnizate de experții menționați la articolul 10 alineatul (3) litera (d), atunci când autoritatea decizională a luat în considerare aceste informații în scopul adoptării unei decizii cu privire la cererea lor;
- (e) li se comunică într-un termen rezonabil decizia adoptată de autoritatea decizională cu privire la cerere pe care au depus-o. În cazul în care un consilier juridic sau un alt consilier îl reprezintă în mod legal pe solicitant, statele membre îi pot comunica acestuia decizia, în loc să o comunice solicitantului;
- (f) sunt informați despre rezultatul deciziei adoptate de autoritatea decizională într-o limbă pe care o înțeleg sau pe care se presupune în mod rezonabil că o înțeleg în cazul în care nu sunt asistați sau reprezentați de un consilier juridic sau alt consilier. Informațiile comunicate includ date despre modul cum pot contesta o decizie negativă în conformitate cu dispozițiile articolului 11 alineatul (2).
- (2) Cu privire la procedurile prevăzute la capitolul V, statele membre se asigură că toți solicitanții beneficiază de garanții echivalente cu cele menționate la alineatul (1) literele (b)-(e).

Articolul 13

Obligațiile solicitanților

- (1) Statele membre impun solicitanților obligația de a coopera cu autoritățile competente pentru stabilirea identității lor și a altor elemente menționate la articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2011/95/UE. Statele membre pot impune solicitanților alte obligații de a coopera cu autoritățile competente în măsura în care aceste obligații sunt necesare pentru prelucrarea cererii.
- (2) În special, statele membre pot prevedea că:
- (a) solicitanții trebuie să informeze autoritățile competente despre prezența lor sau să se prezinte în fața acestora în persoană, fie imediat, fie la o dată precizată;
- (b) solicitanții trebuie să predea documentele aflate în posesia lor care au relevanță pentru examinarea cererii, cum ar fi, de exemplu, pașaportul;
- (c) solicitanții trebuie să informeze autoritățile competente despre reședința sau adresa lor actuală, precum și despre orice modificare a acestora, în cel mai scurt termen posibil. Statele membre pot adopta dispoziții conform cărora solicitantul trebuie să accepte primirea oricărei comunicări la cea mai recentă reședință sau adresă pe care a indicat-o în mod corespunzător;

- (d) autoritățile competente pot efectua o percheziție a solicitantului și a obiectelor pe care le are asupra sa. Fără a aduce atingere niciunei percheziții efectuate din motive de securitate, o percheziție a persoanei solicitantului în temeiul prezentei directive se efectuează de o persoană de același sex cu respectarea deplină a principiilor demnității umane și integrității fizice și mentale;
- (e) autoritățile competente pot fotografia solicitantul; și
- (f) autoritățile competente pot înregistra declarațiile orale ale solicitantului, cu condiția ca acesta să fi fost informat în prealabil.

Articolul 14

Interviul personal

- (1) Înainte de adoptarea unei decizii de către autoritatea decizională, solicitantului i se dă posibilitatea de a avea un interviu personal cu privire la cererea sa de protecție internațională cu o persoană competentă în temeiul legislației interne să efectueze acest interviu. Interviurile personale cu privire la fondul cererii de protecție internațională sunt efectuate întotdeauna de către personalul autorității decizionale. Prezentul paragraf nu aduce atingere articolului 42 alineatul (2) litera (b).

În cazul în care un număr mare de resortisanți ai unor țări terțe sau de apatrizi solicită simultan protecție internațională, ceea ce în practică nu permite autorității decizionale să efectueze într-un timp rezonabil interviurile cu privire la fondul fiecărei cereri, statele membre pot să prevadă implicarea temporară a personalului unei alte autorități în efectuarea acestor interviuri. În astfel de cazuri, personalul acestei alte autorități beneficiază în prealabil de formarea relevantă, care include elementele enumerate la articolul 6 alineatul (4) literele (a)-(e) din Regulamentul (UE) nr. 439/2010. Persoanele care efectuează interviurile personale cu solicitanții în temeiul prezentei directive vor fi obținut, de asemenea, informații generale referitoare la probleme care ar putea afecta capacitatea solicitantului de a fi supus unui interviu, precum indicii că solicitantul ar fi putut fi supus torturii în trecut.

Atunci când o persoană a depus o cerere de protecție internațională în numele persoanelor aflate în întreținerea sa, fiecărei persoane majore aflate în întreținere i se dă posibilitatea de a participa la un interviu personal.

Statele membre pot determina în legislația internă cazurile în care unui minor i se oferă posibilitatea unui interviu personal.

- (2) Interviul personal privind fondul cererii poate fi omis în cazul în care:

- (a) autoritatea decizională este în măsură să adopte o decizie pozitivă în ceea ce privește statutul de refugiat pe baza probelor disponibile; sau
- (b) autoritatea decizională consideră că solicitantul nu poate sau nu este în măsură să fie interviuat din cauza unor circumstanțe durabile independente de voința sa. Atunci când există îndoieli, autoritatea decizională consultă un profesionist în domeniul medical pentru a stabili dacă starea care face ca solicitantul să nu poată sau să nu fie în măsură să fie interviuat este temporară sau are caracter de durată.

În cazul în care nu se efectuează un interviu personal în temeiul literii (b), sau, după caz, cu persoana aflată în întreținere, se fac eforturi rezonabile pentru a permite solicitantului sau persoanei aflate în întreținere să prezinte noi informații.

(3) Lipsa unui interviu personal în conformitate cu prezentul articol nu împiedică autoritatea decizională să adopte o decizie cu privire la o cerere de protecție internațională.

(4) Lipsa unui interviu personal în temeiul alineatului (2) litera (b) nu trebuie să afecteze în mod negativ decizia autorității decizionale.

(5) Independent de articolul 28 alineatul (1), statele membre, atunci când hotărăsc cu privire la o cerere de protecție internațională, pot ține seama de faptul că solicitantul nu s-a prezentat la interviul personal, cu excepția cazului în care a avut motive întemeiate de a nu se prezenta.

Articolul 15

Cerințe cu privire la interviul personal

(1) Interviul personal are loc în mod normal fără prezența membrilor de familie, cu excepția cazului în care autoritatea decizională consideră necesară prezența altor membri de familie, în scopul unei examinări corespunzătoare.

(2) Interviul personal are loc în condiții care asigură o confidențialitate corespunzătoare.

(3) Statele membre iau măsuri corespunzătoare pentru a garanta că interviul personal are loc în condiții care îi permit solicitantului să prezinte toate motivele cererii sale. În acest scop, statele membre:

(a) se asigură că persoana care efectuează interviul este competentă pentru a ține seama de situația personală și generală în care se înscrie cererea, inclusiv de originea culturală, sexul, orientarea sexuală, identitatea sexuală sau de vulnerabilitatea solicitantului,

(b) în măsura posibilului, asigură efectuarea interviului cu solicitantul de către o persoană de același sex, dacă solicitantul cere acest lucru, cu excepția cazului în care autoritatea decizională are motive pentru a considera că solicitarea se bazează pe motive care nu au legătură cu dificultățile din partea solicitantului de a prezenta toate motivele solicitării sale;

(c) aleg un interpret, capabil să asigure o comunicare corespunzătoare între solicitant și persoana care efectuează interviul. Comunicarea are loc în limba pe care o preferă solicitantul, cu excepția cazului în care există o altă limbă pe care o înțelege și în care poate comunica în mod clar. În măsura posibilului, statele membre pun la dispoziție un interpret de același sex, dacă solicitantul cere acest lucru, cu excepția cazului în care autoritatea decizională are motive pentru a considera că solicitarea se bazează pe motive care nu au legătură cu dificultățile din partea solicitantului de a prezenta toate motivele solicitării sale;

(d) se asigură că persoana care efectuează interviul privind fondul unei cereri de protecție internațională nu poartă uniformă militară sau uniforma autorităților de asigurare a respectării aplicării legii;

(e) se asigură că interviurile cu minori se efectuează într-o formă adaptată acestora.

(4) Statele membre pot adopta norme privind prezența unor părți terțe la interviul personal.

Articolul 16

Conținutul interviului personal

Atunci când efectuează interviul personal privind fondul unei cereri de protecție internațională, autoritatea decizională se asigură că solicitantul are în mod corespunzător posibilitatea de a prezenta elementele necesare pentru a-și susține cât mai complet posibil cererea în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2011/95/UE. Aceasta include posibilitatea de a oferi o explicație referitoare la elementele care pot lipsi și/sau referitoare la incoerențele sau contradicțiile din declarațiile solicitantului.

Articolul 17

Întocmirea rapoartelor privind interviurile personale și înregistrarea acestora

(1) Statele membre se asigură că fiecare interviu personal face obiectul fie al unui raport detaliat și factual care conține toate elementele esențiale, fie al unei transcrieri.

(2) Statele membre pot să prevadă înregistrarea audio sau audio-video a interviurilor personale. În cazul în care are loc o astfel de înregistrare, statele membre se asigură că înregistrarea sau o transcriere a interviului personal este pusă la dispoziție în legătură cu dosarul solicitantului.

(3) Statele membre se asigură că solicitantul are posibilitatea să formuleze observații și/sau să ofere clarificări verbal și/sau în scris cu privire la orice erori de traducere sau neînțelegeri care apar în raport sau în transcriere, la încheierea interviului personal sau într-un anumit termen înainte de luarea unei decizii de către autoritatea decizională. În acest scop, statele membre se asigură că solicitantul este pe deplin informat cu privire la conținutul raportului sau al elementelor esențiale ale transcrierii, beneficiind de asistență din partea unui interpret, dacă este necesar. Apoi, statele membre cer solicitantului să confirme faptul că conținutul raportului sau transcrierea reflectă în mod corect interviul respectiv.

Atunci când interviul este înregistrat în conformitate cu alineatul (2) și înregistrarea este admisă ca probă în procedurile privind căile de atac menționate în capitolul V, statele membre nu trebuie să ceară solicitantului să confirme faptul că conținutul raportului sau transcrierea reflectă în mod corect interviul. Fără a aduce atingere articolului 16, atunci când statele membre prevăd atât o transcriere, cât și înregistrarea interviului personal, acestea pot să elimine dreptul solicitantului la comentarii și/sau la clarificări cu privire la transcriere.

(4) În cazul în care solicitantul refuză să confirme faptul că conținutul raportului sau transcrierea reflectă în mod corect interviul personal, motivele refuzului se consemnează la dosarul solicitantului.

Un astfel de refuz nu împiedică autoritatea decizională să adopte o decizie cu privire la cererea acestuia.

(5) Înainte de luarea unei decizii de către autoritatea decizională, solicitanților și consilierului său juridic sau altui consilier al său, astfel cum sunt definiți la articolul 23, au acces la raport sau la transcriere și, dacă este cazul, la înregistrarea acestuia.

În situația în care statele membre prevăd o transcriere și o înregistrare a interviului personal, statele membre nu trebuie să prevadă accesul la înregistrare în procedurile în primă instanță prevăzute la capitolul III. În astfel de cazuri, statele membre prevăd totuși accesul la înregistrare în cadrul procedurilor privind căile de atac menționate la capitolul V.

Fără a aduce atingere alineatului (3) din prezentul articol, atunci când cererea se examinează în conformitate cu articolul 31 alineatul (8), statele membre pot prevedea faptul că accesul la raport sau la transcrierea acestuia, și, după caz, la înregistrarea acestuia, se acordă în același moment în care se ia decizia.

Articolul 18

Examen medical

(1) Atunci când autoritatea decizională consideră că este relevant pentru evaluarea cererii de protecție internațională, în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2011/95/UE și sub rezerva consimțământului solicitantului, statele membre dispun un examen medical al solicitantului cu privire la semne ale unei persecuții sau vătămări grave suferite în trecut. Alternativ, statele membre pot prevedea ca solicitantul să se ocupe de un astfel de examen medical.

Examenele medicale menționate la primul paragraf se efectuează de profesioniști calificați în domeniul medical, iar rezultatul acestora se transmite autorității decizionale cât mai rapid posibil. Statele membre pot desemna profesioniștii din domeniul medical care pot efectua aceste examene medicale. Refuzul unui solicitant de a se supune unui astfel de examen medical nu împiedică autoritatea decizională să adopte o decizie cu privire la cererea de protecție internațională.

Examenele medicale efectuate în conformitate cu dispozițiile prezentului alineat se plătesc din fondurile publice.

(2) Atunci când nu se efectuează niciun examen medical în conformitate cu alineatul (1), statele membre informează solicitanții că, din proprie inițiativă și pe cheltuiala proprie, pot să facă un examen medical cu privire la semne ale unei persecuții sau vătămări grave suferite în trecut.

(3) Rezultatele examenelor medicale menționate la alineatele (1) și (2) sunt evaluate de autoritatea decizională în coroborare cu alte elemente ale cererii.

Articolul 19

Furnizarea gratuită de informații juridice și procedurale în procedurile în primă instanță

(1) În procedurile în primă instanță prevăzute în capitolul III, statele membre se asigură că, la cerere, solicitanților li se furnizează gratuit informații juridice și procedurale, inclusiv, cel puțin, informații privind procedura luând în considerare situația personală a solicitantului. În eventualitatea unei decizii negative în primă instanță privind o cerere, statele membre furnizează la cerere și solicitanților informații în plus față de cele puse la dispoziție în conformitate cu articolul 11 alineatul (2) și articolul 12 alineatul (1) litera (f) pentru a clarifica motivele unei astfel de decizii și pentru a explica modul în care poate fi atacată.

(2) Furnizarea gratuită de informații juridice și procedurale face obiectul condițiilor prevăzute la articolul 21.

Articolul 20

Asistența juridică gratuită și reprezentarea gratuită în procedurile privind căile de atac

(1) Statele membre se asigură că asistența juridică gratuită și reprezentarea gratuită se acordă la cerere în procedurile privind căile de atac prevăzute în capitolul V. Acestea includ cel puțin pregătirea documentelor procedurale necesare și participarea la ședința de judecată în fața unei instanțe de fond în numele solicitantului.

(2) Statele membre pot să acorde, de asemenea, asistență juridică gratuită și/sau reprezentare gratuită în procedurile în primă instanță prevăzute în capitolul III. În astfel de cazuri, nu se aplică articolul 19.

(3) Statele membre pot să prevadă ca asistența juridică gratuită și reprezentarea gratuită să nu se acorde în cazul în care o instanță judecătorească sau o altă autoritate competentă consideră că o cale de atac exercitată de solicitant nu are perspective reale de succes.

În cazul în care o autoritate care nu este o instanță judecătorească adoptă o decizie de a nu acorda asistență juridică gratuită și reprezentare gratuită în temeiul prezentului alineat, statele membre se asigură că solicitantul are dreptul la o cale de atac efectivă împotriva acelei decizii înaintea unei instanțe judecătorești.

În aplicarea prezentului alineat, statul membru se asigură că nu se restricționează în mod arbitrar asistența juridică gratuită și reprezentarea gratuită și că nu se împiedică accesul efectiv la justiție al solicitantului.

(4) Asistența juridică gratuită și reprezentarea gratuită fac obiectul condițiilor prevăzute la articolul 21.

Articolul 21

Condițiile furnizării gratuite de informații juridice și procedurale, precum și ale acordării asistenței juridice gratuite și a reprezentării gratuite

(1) Statele membre pot să prevadă ca informațiile juridice și procedurale gratuite menționate la articolul 19 să fie furnizate de organizații neguvernamentale, de experți ai autorităților guvernamentale sau de servicii specializate ale statului.

Asistența juridică gratuită și reprezentarea gratuită menționate la articolul 20 sunt furnizate de astfel de persoane, astfel cum admite sau permite legislația internă

(2) Statele membre pot să prevadă ca informațiile juridice și procedurale gratuite menționate la articolul 19 și acordarea asistenței juridice gratuite și a reprezentării gratuite menționate la articolul 20 se acordă:

(a) numai persoanelor care nu dispun de resurse suficiente; și/sau

(b) numai prin intermediul serviciilor furnizate de consilieri juridici sau alți consilieri special desemnați de legislația internă pentru a asista și reprezenta solicitanții.

Statele membre pot să prevadă ca asistența juridică gratuită și reprezentarea gratuită menționate la articolul 20 să se acorde numai pentru procedurile privind căile de atac în conformitate cu capitolul V în fața unei instanțe de fond, exceptând orice altă cale de atac judiciară sau administrativă prevăzută de legislația internă, inclusiv o reaudiere sau o reexaminare a unei căi de atac.

Statele membre pot, de asemenea, să prevadă faptul că asistența juridică gratuită și reprezentarea gratuită menționate la articolul 20 nu se acordă solicitanților care nu mai sunt prezenți pe teritoriul lor, în aplicarea articolului 41 alineatul (2) litera (c).

(3) Statele membre pot prevedea norme privind modalitățile de depunere și prelucrare a cererilor de informații juridice și procedurale gratuite în temeiul articolului 19 și de asistență juridică gratuită și de reprezentare gratuită în temeiul articolului 20.

(4) De asemenea, statele membre pot:

(a) să impună limite financiare și/sau termene pentru furnizarea gratuită a informațiilor juridice și procedurale menționate la articolul 19 și pentru acordarea asistenței juridice gratuite și a reprezentării gratuite menționate la articolul 20, cu condiția ca limitele respective să nu restrângă în mod arbitrar accesul la informațiile juridice și procedurale și la asistența juridică și la reprezentare;

(b) să prevadă, în ceea ce privește onorariile și alte costuri, ca solicitanții de azil să nu beneficieze de un tratament mai favorabil decât tratamentul acordat în general resortisanților proprii în chestiuni referitoare la asistența juridică.

(5) Statele membre pot cere rambursarea integrală sau parțială a costurilor acordate în cazul și în momentul în care situația financiară a solicitantului se îmbunătățește considerabil sau în cazul în care decizia de acordare a acestor costuri a fost luată pe baza unor informații false furnizate de solicitant.

Articolul 22

Dreptul la asistență juridică și la reprezentare în toate etapele procedurii

(1) Solicitanților li se oferă posibilitatea efectivă de a consulta, pe propria cheltuială, un consilier juridic sau alt consilier, recunoscut ca atare sau autorizat în acest scop în conformitate cu legislația internă, în chestiuni referitoare la cererile lor de protecție internațională, în toate etapele procedurii, inclusiv după adoptarea unei decizii negative.

(2) Statele membre pot permite organizațiilor neguvernamentale să acorde asistență juridică gratuită și/sau reprezentare solicitanților în procedurile prevăzute în capitolul III și capitolul V în conformitate cu legislația internă.

Articolul 23

Domeniul de aplicare a asistenței juridice și a reprezentării

(1) Statele membre se asigură că un consilier juridic sau alt consilier recunoscut ca atare sau autorizat în acest scop de legislația internă și care asistă sau reprezintă un solicitant în temeiul legislației interne are acces la informațiile din dosarul solicitantului pe baza cărora este sau va fi luată o decizie.

Statele membre pot face o excepție în cazul în care divulgarea informațiilor sau a surselor ar periclita securitatea națională, securitatea organizațiilor sau a persoanei (persoanelor) care furnizează informațiile sau securitatea persoanei (persoanelor) la care se referă informațiile sau în cazul în care s-ar prejudicia ancheta aferentă examinării cererilor de protecție internațională de către autoritățile competente ale statelor membre sau relațiile internaționale ale statelor membre. În astfel de cazuri, statele membre:

- (a) asigură accesul la respectivele informații sau surse autorităților menționate la capitolul V; și
- (b) stabilesc în legislația internă proceduri care să garanteze faptul că dreptul la apărare al solicitantului este respectat.

În ceea ce privește litera (b), statele membre pot, în special, să permită accesul la respectivele informații sau surse consilierului juridic sau consilierului care a fost supus unui control de securitate în măsura în care informațiile sunt relevante pentru examinarea cererii sau pentru luarea unei decizii de retragere a protecției internaționale.

(2) Statele membre se asigură că un consilier juridic sau alt consilier care asistă sau reprezintă un solicitant are acces la zone restricționate, precum centrele specializate de cazare pentru persoanele luate în custodie publică și zonele de tranzit, în scopul consultării cu solicitantul, în conformitate cu articolul 10 alineatul (4) și articolul 18 alineatul (2) literele (b) și (c) din Directiva 2013/33/UE.

(3) Statele membre permit solicitantului să se prezinte la interviul personal însoțit de un consilier juridic sau de un alt consilier recunoscut ca atare sau autorizat în acest scop în temeiul legislației interne.

Statele membre pot, de asemenea, să stipuleze faptul că consilierul juridic sau alt consilier poate interveni numai la sfârșitul interviului personal.

(4) Fără a aduce atingere prezentului articol și articolului 25 alineatul (1) litera (b), statele membre pot prevedea norme care să reglementeze prezența consilierilor juridici sau a altor consilieri la toate interviurile din cadrul procedurii.

Statele membre pot cere ca solicitantul să fie prezent la interviul personal chiar și atunci când acesta este reprezentat în conformitate cu legislația internă de un astfel de consilier juridic sau alt consilier și pot cere solicitantului să răspundă personal la întrebările adresate.

Fără a aduce atingere articolului 25 alineatul (1) litera (b), absența consilierului juridic sau a altui consilier nu împiedică autoritatea competentă să efectueze interviul personal cu solicitantul.

Articolul 24

Solicitanții care au nevoie de garanții procedurale speciale

(1) Statele membre evaluează, într-un termen rezonabil după depunerea unei cereri de protecție internațională, dacă solicitantul este un solicitant care are nevoie de garanții procedurale speciale.

(2) Evaluarea menționată la alineatul (1) poate fi integrată în procedurile naționale existente și/sau în evaluarea menționată la articolul 22 din Directiva 2013/33/UE și nu este necesar să ia forma unei proceduri administrative.

(3) Statele membre se asigură că, în situația în care au fost identificați solicitanți care au nevoie de garanții procedurale speciale, acestora li se furnizează sprijin adecvat pentru a li se permite să beneficieze de drepturile prevăzute de această directivă și să respecte obligațiile prevăzute de această directivă pe toată durata procedurii de azil.

În situația în care nu poate fi furnizat un astfel de sprijin adecvat în cadrul procedurilor menționate la articolul 31 alineatul (8) și la articolul 43, în special în situația în care statele membre consideră că solicitantul are nevoie de garanții procedurale speciale ca urmare a torturii, violului sau altor forme grave de violență psihologică, fizică sau sexuală, statele membre nu aplică sau încetează să aplice dispozițiile articolului 31 alineatul (8) și ale articolului 43. În situația în care statele membre aplică articolul 46 alineatul (6) solicitanților cărora nu li se pot aplica dispozițiile articolului 31 alineatul (8) și ale articolului 43 în temeiul prezentului paragraf, statele membre furnizează cel puțin garanțiile prevăzute la articolul 46 alineatul (7).

(4) Statele membre se asigură că aceste necesități procedurale speciale sunt satisfăcute, în conformitate cu prezenta directivă, și dacă devin evidente într-un stadiu ulterior al procedurii, fără a reiniția în mod obligatoriu procedura.

Articolul 25

Garanții pentru minorii neînsoțiți

(1) Cu privire la toate procedurile prevăzute de prezenta directivă și fără a aduce atingere dispozițiilor de la articolele 14-17, statele membre:

(a) iau măsuri de îndată ce este posibil pentru a asigura reprezentarea și asistarea minorului neînsoțit de către un reprezentant pentru a permite acestuia să beneficieze de drepturile și să își îndeplinească obligațiile prevăzute în prezenta directivă. Minorul neînsoțit este imediat informat cu privire la numirea reprezentantului. Reprezentantul își îndeplinește îndatoririle în conformitate cu principiul interesului superior al copilului și are expertiza necesară în acest sens. Persoana care acționează în calitate de reprezentant se schimbă numai dacă este necesar. Organizațiile sau persoanele ale căror interese intră în conflict sau ar putea intra în conflict cu cele ale minorilor neînsoțiți nu sunt eligibile pentru a deveni reprezentanți. Reprezentantul poate fi și reprezentantul menționat în Directiva 2013/33/UE.

(b) se asigură că reprezentantului i se dă posibilitatea de a-l informa pe minorul neînsoțit despre semnificația și posibilele consecințe ale interviului personal și, după caz, despre modul în care trebuie să se pregătească pentru interviul personal. Statele membre se asigură că un reprezentant și/sau un consilier juridic sau un alt consilier admis sau autorizat în acest scop în temeiul legislației interne asistă la interviu și au posibilitatea să adreseze întrebări sau să formuleze observații, în cadrul stabilit de persoana care conduce interviul.

Statele membre pot cere ca minorul neînsoțit să fie prezent la interviul personal chiar dacă reprezentantul este prezent.

(2) Statele membre pot să nu desemneze un reprezentant în cazul în care minorul neînsoțit după toate probabilitățile va împlini 18 ani înainte de adoptarea unei decizii în primă instanță

(3) Statele membre se asigură că:

(a) în cazul în care un minor neînsoțit participă la un interviu personal referitor la cererea sa de protecție internațională în conformitate cu articolele 14-17 și 34 interviul respectiv este efectuat de o persoană care are cunoștințele necesare privind nevoile speciale ale minorilor;

(b) un funcționar care are cunoștințele necesare privind nevoile speciale ale minorilor redactează decizia autorității decizionale cu privire la cererea de azil a unui minor neînsoțit.

(4) Informațiile juridice și procedurale menționate la articolul 19 sunt furnizate gratuit minorilor neînsoțiți și reprezentanților acestora și în cadrul procedurilor de retragere a protecției internaționale prevăzute în capitolul IV.

(5) Statele membre pot recurge la examene medicale pentru a determina vârsta minorilor neînsoțiți în cadrul examinării unei cereri de protecție internațională în cazul în care, ca urmare a declarațiilor generale sau a altor indicii relevante, statele membre au îndoieli în legătură cu vârsta solicitantului. În cazul în care după aceea statele membre au încă îndoieli cu privire la vârsta solicitantului, acestea prezumă că solicitantul este minor.

Orice examen medical se efectuează cu respectarea deplină a demnității individuale, procedându-se la examinările cele mai puțin invazive și efectuate de profesioniști în domeniul medical calificați, care să permită, în măsura posibilului, un rezultat fiabil.

În cazurile în care se recurge la examene medicale, statele membre se asigură că:

(a) minorii neînsoțiți sunt informați, înainte de examinarea cererii lor de protecție internațională, într-o limbă pe care o înțeleg sau pe care se presupune în mod rezonabil că o înțeleg, despre posibilitatea determinării vârstei lor printr-un examen medical. Aceasta trebuie să cuprindă informații despre metoda de examinare și posibilele consecințe ale rezultatului examenului medical pentru examinarea cererii de protecție internațională, precum și despre consecințele refuzului minorului neînsoțit de a se supune examenului medical;

(b) minorii neînsoțiți și/sau reprezentanții lor sunt de acord cu efectuarea unui examen medical în vederea determinării vârstei minorilor în cauză și

(c) deciziile respingere a cererii de protecție internațională a unui minor neînsoțit care a refuzat să se supună examenului medical nu se întemeiază exclusiv pe acest refuz.

Faptul că un minor neînsoțit a refuzat să se supună unui examen medical nu împiedică autoritatea decizională să adopte o decizie cu privire la cererea de protecție internațională.

(6) Statele membre țin seama în primul rând de interesul superior al copilului atunci când pun în aplicare prezenta directivă.

În situația în care, în cursul procedurii de azil, statele membre identifică o persoană ca fiind minor neînsoțit, statele membre pot:

(a) să aplice sau să continue să aplice articolul 31 alineatul (8), numai dacă:

(i) solicitantul provine dintr-o țară care îndeplinește criteriile conform cărora această țară poate fi considerată o țară de origine sigură, în sensul prezentei directive; sau

- (ii) solicitantul a introdus o cerere de protecție internațională ulterioară care nu este inadmisibilă în conformitate cu articolul 40 alineatul (5); sau
- (iii) din motive întemeiate, solicitantul poate fi considerat un pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică a statului membru sau solicitantul a fost expulzat forțat din motive grave de securitate publică sau ordine publică în conformitate cu legislația internă.
- (b) să aplice sau să continue să aplice articolul 43, în conformitate cu articolele 8-11 din Directiva 2013/33/UE, numai dacă:
- (i) solicitantul provine dintr-o țară care îndeplinește criteriile conform cărora această țară poate fi considerată o țară de origine sigură, în sensul prezentei directive; sau
- (ii) solicitantul a introdus o cerere ulterioară; sau
- (iii) din motive întemeiate, solicitantul poate fi considerat un pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică a statului membru sau solicitantul a fost expulzat forțat din motive grave de securitate publică sau ordine publică în conformitate cu legislația internă; sau
- (iv) există motive serioase de a considera că o țară care nu este stat membru este o țară terță sigură pentru solicitant, în temeiul articolului 38; sau
- (v) solicitantul a indus în eroare autoritățile prezentând acte false; sau
- (vi) cu rea-credință, solicitantul a distrus sau îndepărtat acte de identitate sau documente de călătorie care ar fi contribuit la stabilirea identității sau a cetățeniei sale.
- Statele membre pot aplica dispozițiile de la literele (v) și (vi) numai în cazuri individuale în care există motive întemeiate de a considera că solicitantul încearcă să ascundă elemente relevante care ar duce probabil la adoptarea unei decizii negative și cu condiția ca solicitantului să i se fi dat toate posibilitățile, ținând seama de necesitățile procedurale speciale ale minorilor neînsoțiți, de a-și justifica în mod corespunzător acțiunile menționate la punctele (v) și (vi), inclusiv prin consultarea reprezentantului său;
- (c) să considere cererea ca fiind inadmisibilă, în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) litera (c), dacă o țară care nu este stat membru este considerată țară terță sigură pentru solicitant în temeiul articolului 38, cu condiția ca acest lucru să fie în interesul superior al copilului;
- (d) să aplice procedura menționată la articolul 20 alineatul (3) atunci când reprezentantul minorului are pregătirea juridică în conformitate cu legislația internă.

Fără a aduce atingere articolului 41, în aplicarea articolului 46 alineatul (6) minorilor neînsoțiți, statele membre oferă cel puțin garanțiile prevăzute la articolul 46 alineatul (7) în toate cazurile.

Articolul 26

Reținerea

(1) Statele membre nu pot reține o persoană exclusiv pe motiv că aceasta solicită protecție internațională. Motivele și condițiile reținerii, precum și garanțiile aflate la dispoziția solicitanților de protecție internațională reținuți sunt conforme cu Directiva 2013/33/UE.

(2) În cazul în care un solicitant de protecție internațională este reținut, statele membre se asigură că există posibilitatea unui control judiciar rapid, în conformitate cu Directiva 2013/33/UE.

Articolul 27

Procedura în cazul retragerii cererii

(1) În măsura în care statele membre prevăd posibilitatea retragerii explicite a cererii în conformitate cu legislația internă, atunci când un solicitant își retrage în mod explicit cererea de protecție internațională, statele membre se asigură că autoritatea responsabilă cu determinarea adoptă o decizie în sensul încetării examinării cererii, fie al respingerii acesteia.

(2) De asemenea, statele membre pot prevedea că autoritatea decizională poate decide încetarea examinării fără a adopta o decizie. În acest caz, statele membre trebuie să se asigure că autoritatea decizională consemnează această informație la dosarul solicitantului.

Articolul 28

Procedura în cazul retragerii implicite a cererii sau al renunțării implicite la aceasta

(1) În cazul în care există motive serioase să se considere că un solicitant și-a retras implicit cererea sau că a renunțat implicit la aceasta, statele membre iau măsuri pentru ca autoritatea decizională să adopte o decizie în sensul încetării examinării, fie, cu condiția ca autoritatea decizională să considere cererea nefondată pe baza unei examinări corespunzătoare a fondului acesteia în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2011/95/UE, al respingerii cererii.

Statele membre pot prezuma că solicitantul și-a retras implicit cererea de protecție internațională sau a renunțat implicit la aceasta, în special atunci când se stabilește că:

- (a) solicitantul nu a dat curs cererilor de a furniza informații esențiale pentru cererea sa de azil în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2011/95/UE sau nu s-a prezentat la interviul personal prevăzut la articolele 14-17 din prezenta directivă, cu excepția cazului în care solicitantul demonstrează într-un termen rezonabil că aceste situații se datorează unor circumstanțe independente de voința sa;

(b) solicitantul a fugit sau a părăsit fără permisiune locul în care locuia sau era reținut, fără a contacta autoritatea competentă într-un termen rezonabil, sau nu s-a conformat într-un termen rezonabil obligației de a se prezenta la autorități în mod regulat și altor obligații de comunicare, cu excepția cazului în care solicitantul demonstrează că acest lucru s-a datorat unor circumstanțe pe care nu le putea controla.

În scopul punerii în aplicare a prezentelor dispoziții, statele membre pot stabili termene sau orientări.

(2) Statele membre se asigură că solicitantul care se prezintă din nou la autoritatea competentă după adoptarea deciziei de încetare menționate la alineatul (1) din prezentul articol are dreptul să solicite redeschiderea cazului său sau are dreptul să depună o nouă cerere care să nu facă obiectul procedurii prevăzute la articolele 40 și 41.

Statele membre pot prevedea un termen de cel puțin nouă luni după împlinirea căruia cazul solicitantului nu mai poate fi redeschis sau noua cerere poate fi tratată ca o cerere ulterioară și poate face obiectul procedurii menționate la articolele 40 și 41. Statele membre pot prevedea ca redeschiderea cazului să fie posibilă o singură dată.

Statele membre se asigură că o astfel de persoană nu este expulzată contrar principiului nereturnării.

Statele membre pot permite autorității decizionale să reia examinarea din stadiul în care a fost întreruptă.

(3) Prezentul articol nu aduce atingere Regulamentului (UE) nr. 604/2013.

Articolul 29

Rolul ICNUR

- (1) Statele membre autorizează ICNUR:
- (a) să aibă acces la solicitanți, inclusiv la cei aflați în centrele specializate de cazare pentru persoanele luate în custodie publică, aflați la frontieră și în zonele de tranzit;
 - (b) să aibă acces la informații privind cererile individuale de protecție internațională, la desfășurarea procedurii și la deciziile adoptate, cu condiția ca solicitantul să fie de acord cu acest lucru;
 - (c) să își prezinte opiniile, în îndeplinirea misiunii sale de supraveghere pe care i-o conferă articolul 35 din Convenția de la Geneva, în fața oricăror autorități competente, cu privire la cererile individuale de protecție internațională, în orice etapă a procedurii.

(2) Alineatul (1) se aplică, de asemenea, unei organizații care activează în numele ICNUR pe teritoriul respectivului stat membru în temeiul unui acord cu acesta.

Articolul 30

Colectarea informațiilor cu privire la cazuri individuale

În scopul examinării cazurilor individuale, statele membre:

- (a) nu divulgă informațiile cu privire la cererile individuale de protecție internațională sau faptul că a fost depusă o cerere, autorului (sau autorilor) presupus (presupuși) al (ai) persecuției sau vătămării grave;
- (b) nu obțin informații de la autorul (sau autorii) presupus (presupuși) al (ai) persecuției sau vătămării grave într-un mod care ar putea duce la informarea directă a acestuia (acestora) despre faptul că solicitantul în cauză a depus o cerere și care ar periclita integritatea fizică a solicitantului sau a persoanelor aflate în întreținerea acestuia sau libertatea și siguranța membrilor familiei sale care se află încă în țara de origine.

CAPITOLUL III

PROCEDURI ÎN PRIMĂ INSTANȚĂ

SECȚIUNEA I

Articolul 31

Procedura de examinare

- (1) Statele membre prelucrează cererile de protecție internațională în cadrul unei proceduri de examinare în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II.
- (2) Statele membre se asigură că procedura de examinare se încheie cât mai repede posibil, fără a aduce atingere unei examinări corespunzătoare și complete.
- (3) Statele membre se asigură că procedura de examinare se încheie în termen de șase luni de la depunerea cererii.

În situațiile în care o cerere face obiectul procedurii prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 604/2013, termenul de șase luni începe din momentul în care se stabilește statul membru responsabil de examinarea cererii în conformitate cu respectivul regulament, iar solicitantul este pe teritoriul respectivului stat membru și a fost preluat de autoritatea competentă.

Statele membre pot prelungi termenul de șase luni prevăzut în prezentul alineat cu o nouă perioadă care nu depășește nouă luni, în cazul în care:

- (a) procedura implică elemente complexe în fapt și/sau în drept;

(b) un număr mare de resortisanți ai unei țări terțe sau apatrizi solicită simultan protecție internațională, ceea ce în practică face foarte dificilă încheierea procedurii în termenul de șase luni;

(c) întârzierea poate fi imputată în mod clar nerespectării de către solicitant a obligațiilor care îi revin în temeiul articolului 13.

În mod excepțional, în împrejurări temeinic justificate, statele membre pot să depășească termenele prevăzute la prezentul alineat cu maxim trei luni, atunci când este necesar pentru a asigura o examinare adecvată și completă a cererii de protecție internațională.

(4) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolelor 13 și 18 din Directiva 2011/95/UE, statele membre pot amâna încheierea procedurii de examinare în cazul în care nu se poate aștepta în mod rezonabil de la autoritatea decizională să ia o decizie în termenele prevăzute la alineatul (3) din cauza unei situații nesigure în țara de origine, care se estimează că este temporară. Într-un astfel de caz, statele membre:

(a) reexaminează situația în respectiva țară de origine cel puțin la fiecare șase luni;

(b) informează, într-un termen rezonabil, solicitanții vizați cu privire la motivele amânării;

(c) informează, într-un termen rezonabil, Comisia cu privire la amânarea procedurilor pentru respectiva țară de origine.

(5) În orice caz, statele membre încheie procedura de examinare într-un termen de maxim 21 de luni de la depunerea cererii.

(6) Statele membre se asigură că, în cazul în care nu se poate lua o decizie în termen de șase luni, solicitantul respectiv:

(a) este informat despre întârziere; și

(b) primește, la cerere, informații privind motivele întârzierii și termenul în care se preconizează adoptarea unei decizii cu privire la cererea sa.

(7) Statele membre pot acorda prioritate examinării unei cereri de protecție internațională în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II, în special:

(a) în cazul în care este probabil ca cererea să fie fondată;

(b) în cazul în care solicitantul este vulnerabil în sensul articolului 22 din Directiva 2013/33/UE sau are nevoie de garanții procedurale speciale, în special minorii neînsoțiți.

(8) Statele membre pot prevedea accelerarea unei proceduri de examinare în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II și/sau efectuarea acesteia la frontieră sau în zonele de tranzit, în conformitate cu articolul 43, în cazul în care:

(a) solicitantul, la depunerea cererii și prezentarea faptelor, a invocat doar aspecte care nu sunt relevante pentru a se examina dacă îndeplinește sau nu condițiile necesare pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE; sau

(b) deoarece solicitantul provine dintr-o țară de origine sigură în sensul prezentei directive; sau

(c) solicitantul a indus în eroare autoritățile în ceea ce privește identitatea și/sau cetățenia sa și/sau autenticitatea documentelor sale, prezentând informații sau documente false ori ascunzând informații și documente relevante care ar fi putut avea o influență nefavorabilă asupra deciziei, sau

(d) există probabilitatea ca solicitantul să fi distrus sau îndepărtat, cu rea-credință, acte de identitate sau documente de călătorie care ar fi contribuit la stabilirea identității sau a cetățeniei sale; sau

(e) solicitantul a făcut declarații în mod clar incoerente și contradictorii, în mod clar false sau în mod evident puțin plauzibile care contrazic informații suficient de bine verificate privind țara de origine, făcând, astfel, în mod clar neconvingătoare cererea sa în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE; sau

(f) solicitantul a introdus o cerere ulterioară de protecție internațională care nu este inadmisibilă în conformitate cu articolul 40 alineatul (5); sau

(g) solicitantul depune o cerere numai pentru a întârzia sau a împiedica punerea în executare a unei decizii anterioare sau iminente care ar duce la expulzarea sa; sau

(h) solicitantul a intrat pe teritoriul statului membru în mod ilegal sau și-a prelungit ilegal șederea și, fără un motiv valabil, fie nu s-a prezentat la autorități, fie nu și-a depus cererea de protecție internațională cât mai curând posibil, având în vedere circumstanțele intrării sale pe teritoriu, sau

(i) solicitantul refuză să respecte obligația de a i se lua amprentele în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 603/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind instituirea sistemului Eurodac pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid și privind cererea autorităților de aplicare a legii din statele membre și a Eurodac de comparare a datelor Eurodac în scopul aplicării legii ⁽¹⁾, sau

(j) solicitantul poate fi considerat, din motive întemeiate, un pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică a statului membru ori solicitantul a fost expulzat forțat din motive grave de securitate publică și ordine publică în conformitate cu legislația internă.

(9) Statele membre prevăd termene pentru adoptarea unei decizii în procedura în primă instanță în temeiul alineatului (8). Respectivele termene sunt rezonabile.

Fără a aduce atingere alineatelor (3), (4) și (5), statele membre pot să depășească respectivele termene atunci când este necesar pentru a asigura o examinare corespunzătoare și completă a cererii de protecție internațională.

Articolul 32

Cereri nefondate

(1) Fără a aduce atingere articolului 27, statele membre pot considera o cerere ca nefondată numai în cazul în care autoritatea decizională a stabilit că solicitantul nu îndeplinește condițiile pentru obținerea de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE.

(2) În cazul cererilor nefondate în care se aplică oricare dintre situațiile enumerate la articolul 31 alineatul (8), statele membre pot, de asemenea, să considere o cerere ca vădit nefondată în cazul în care este definită ca atare în legislația internă.

SECȚIUNEA II

Articolul 33

Cereri inadmisibile

(1) În afara cazurilor în care o cerere nu este examinată în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 604/2013, statele membre nu au obligația de a verifica dacă solicitantul îndeplinește condițiile cerute pentru a obține protecție internațională în conformitate cu Directiva 2011/95/UE, în cazul în care cererea este considerată inadmisibilă în temeiul prezentului articol.

(2) Statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă numai în cazul în care:

(a) un alt stat membru a acordat protecție internațională;

(b) o țară care nu este stat membru este considerată ca prima țară de azil a solicitantului, în temeiul articolului 35;

(c) o țară care nu este stat membru este considerată ca țară terță sigură pentru solicitant, în temeiul articolului 38;

(d) cererea este o cerere ulterioară, în cazul în care nu au apărut sau nu au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi referitoare la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE;

(e) o persoană aflată în întreținerea solicitantului depune o cerere, după ce, în conformitate cu articolul 7 alineatul (2), și-a dat consimțământul astfel încât cazul său să fie tratat în cadrul unei cereri făcute în numele său și nu există elemente de fapt referitoare la situația persoanei aflate în întreținere care să justifice o cerere separată.

Articolul 34

Norme speciale referitoare la interviul privind admisibilitatea

(1) Statele membre permit solicitanților să își prezinte opiniile cu privire la aplicarea motivelor menționate la articolul 33 în situațiile lor personale, înaintea ca autoritatea decizională să decidă cu privire la admisibilitatea cererii. În acest scop, statele membre efectuează interviuri personale privind admisibilitatea cererii. Statele membre pot face o excepție numai în conformitate cu articolul 42, în cazul unei cereri ulterioare.

Prezentul alineat nu aduce atingere articolului 4 alineatul (2) litera (a) și prezenta directivă și articolului 5 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013.

(2) Statele membre pot prevedea ca personalul altor autorități decât autoritatea decizională să efectueze interviul personal privind admisibilitatea cererii de protecție internațională. În astfel de cazuri, statele membre se asigură că personalul respectiv primește, în prealabil, formarea de bază necesară, în special în ceea ce privește legislația internațională în domeniul drepturilor omului, *acquis*-ul în materie de azil și tehnicile de interviu.

SECȚIUNEA III

Articolul 35

Conceptul de primă țară de azil

O țară poate fi considerată ca primă țară de azil pentru un anumit solicitant în cazul în care acesta:

⁽¹⁾ A se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial.

(a) a fost recunoscut ca refugiat în țara respectivă și încă se poate prevala de protecția respectivă sau

(b) beneficiază, cu alt titlu, de o protecție suficientă în țara respectivă, inclusiv de principiul nereturnării,

cu condiția să fie readmis în țara respectivă.

La aplicarea conceptului de primă țară de azil la situația personală a unui solicitant, statele membre pot lua în considerare articolul 38 alineatul (1). Solicitantului i se permite să conteste aplicarea conceptului de primă țară de azil în situația sa personală.

Articolul 36

Conceptul de țară de origine sigură

(1) O țară terță desemnată ca țară de origine sigură în conformitate cu prezenta directivă poate fi considerată țară de origine sigură pentru un anumit solicitant, după o examinare individuală a solicitării, numai în cazul în care:

(a) acesta este resortisant al țării respective; sau

(b) acesta este un apatrid și anterior a avut reședința stabilă în țara respectivă

și nu a prezentat motive serioase pentru ca țara să nu fie considerată țară de origine sigură în situația sa personală, ținând cont de condițiile pe care trebuie să la îndeplinească pentru a fi beneficiar de protecție internațională în conformitate cu Directiva 2011/95/UE.

(2) Statele membre prevăd în legislația internă noi norme și modalități de aplicare a conceptului de țară de origine sigură.

Articolul 37

Desemnarea la nivel național a țărilor terțe considerate țări de origine sigure

(1) Statele membre pot menține sau adopta dispoziții legislative care le permit, în conformitate cu anexa I, desemnarea la nivel național a țărilor de origine sigure în scopul examinării cererilor de protecție internațională.

(2) Statele membre asigură o reexaminare periodică a situației din țările terțe desemnate ca țări de origine sigure în conformitate cu prezentul articol.

(3) Evaluarea unei țări ca țară de origine sigură în conformitate cu prezentul articol trebuie să se bazeze pe o serie de surse de informație, incluzând în special informații de la alte state membre, BESSA, ICNUR, Consiliul European și alte organizații internaționale relevante.

(4) Statele membre notifică Comisiei țările care sunt desemnate ca țări de origine sigure în conformitate cu prezentul articol.

Articolul 38

Conceptul de țară terță sigură

(1) Statele membre pot să aplice conceptul de țară terță sigură numai atunci când autoritățile competente au certitudinea că în țara terță respectivă un solicitant de protecție internațională va fi tratat în conformitate cu următoarele principii:

(a) viața și libertatea sa nu sunt amenințate din motive de rasă, religie, cetățenie, apartenență la un grup social sau opinii politice;

(b) nu există niciun risc de vătămare gravă, astfel cum este definită în Directiva 2011/95/UE;

(c) principiul nereturnării este respectat în conformitate cu Convenția de la Geneva;

(d) interdicția expulzării, prevăzută de dreptul internațional, cu încălcarea dreptului de a nu fi torturat și supus unor tratamente crude, inumane sau degradante, este respectată; și

(e) există posibilitatea de a solicita recunoașterea statutului de refugiat și, în cazul în care acest statut este acordat, de a beneficia de protecție conform Convenției de la Geneva.

(2) Aplicarea conceptului de țară terță sigură se supune normelor prevăzute de dreptul intern, inclusiv:

(a) normelor care prevăd necesitatea existenței unei legături între solicitant și țara terță în cauză în baza căreia ar fi rezonabil ca persoana respectivă să se ducă în țara respectivă;

(b) normelor privind metodologia prin care autoritățile competente se asigură că unei anumite țări sau unui anumit solicitant i se poate aplica conceptul de țară terță sigură. Această metodologie include examinarea de la caz la caz a siguranței țării pentru un anumit solicitant și/sau desemnarea de către statul membru a țărilor considerate, în general, sigure;

(c) normelor conforme cu dreptul internațional, care permit o examinare individuală pentru a stabili dacă respectiva țară terță este sigură pentru un anumit solicitant, ceea ce, cel puțin, permite solicitantului să conteste aplicarea conceptului de țară terță sigură pe motivul că țara terță nu este sigură în situația sa personală. De asemenea, solicitantului i se permite să conteste existența unei legături între el și țara terță în conformitate cu litera (a).

(3) Atunci când pun în aplicare o decizie bazată exclusiv pe prezentul articol, statele membre:

(a) îl informează pe solicitant în mod corespunzător și

(b) îi furnizează un document prin care autoritățile țării terțe sunt informate, în limba țării respective, despre faptul că cererea nu a fost examinată pe fond.

(4) În cazul în care țara terță nu permite solicitantului să intre pe teritoriul său, statele membre se asigură că are acces la o procedură în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale prevăzute la capitolul II.

(5) Statele membre informează periodic Comisia despre țările cărora li se aplică acest concept în conformitate cu dispozițiile prezentului articol.

Articolul 39

Conceptul de țară terță europeană sigură

(1) Statele membre pot prevedea ca nicio examinare sau nicio examinare completă a cererii de protecție internațională și a siguranței solicitantului în situația sa personală, în conformitate cu capitolul II, să nu aibă loc în cazurile în care o autoritate competentă a stabilit, pe baza elementelor de fapt, că solicitantul încearcă să intre sau a intrat ilegal pe teritoriul său venind dintr-o țară terță sigură în conformitate cu alineatul (2).

(2) O țară terță poate fi considerată ca țară terță sigură în sensul alineatului (1) numai în cazul în care:

(a) a ratificat și respectă dispozițiile Convenției de la Geneva fără niciun fel de limitări geografice;

(b) dispune de o procedură de azil prevăzută prin lege și

(c) a ratificat Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și respectă dispozițiile acesteia, inclusiv standardele cu privire la căile de atac efective.

(3) Solicitantului i se permite să conteste aplicarea conceptului de țară terță europeană sigură pe motiv că țara terță în cauză nu este sigură în situația sa personală..

(4) Statele membre interesate prevăd în legislația internă normele de punere în aplicare a dispozițiilor de la alineatul (1) și consecințele deciziilor adoptate în temeiul acestor dispoziții cu respectarea principiului nereturnării, inclusiv derogări de la aplicarea prezentului articol din motive umanitare sau politice sau din motive referitoare la dreptul internațional public.

(5) Atunci când pun în aplicare o decizie exclusiv în temeiul prezentului articol, respectivele state membre:

(a) îl informează pe solicitant în mod corespunzător și

(b) îi furnizează un document prin care autoritățile țării terțe sunt informate, în limba țării respective, despre faptul că cererea nu a fost examinată pe fond.

(6) În cazul în care o țară terță sigură nu îl readmite pe solicitant, statele membre se asigură că i se dă acces la o procedură în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II.

(7) Statele membre informează periodic Comisia cu privire la țările cărora li se aplică acest concept în conformitate cu prezentul articol.

SECȚIUNEA IV

Articolul 40

Cereri ulterioare

(1) În cazul în care o persoană care a depus o cerere de protecție internațională într-un stat membru face declarații noi sau depune o cerere ulterioară în același stat membru, statul membru respectiv examinează aceste noi declarații sau elementele cererii ulterioare în cadrul examinării cererii anterioare sau în cadrul examinării deciziei care face obiectul unei căi de atac judiciare sau administrative, în măsura în care, în acest cadru, autoritățile competente pot lua în considerare și ține seama de toate elementele care stau la baza noilor declarații sau cererii ulterioare.

(2) În scopul luării unei decizii privind admisibilitatea unei cereri de protecție internațională în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) litera (d), o cerere ulterioară de protecție internațională este supusă mai întâi unei examinări preliminare pentru a se stabili dacă au apărut sau au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi care se referă la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE.

(3) În cazul în care în cadrul examinării preliminare menționate la alineatul (2) se ajunge la concluzia că au apărut sau au fost prezentate de solicitant elemente sau date noi care sporesc semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE, cererea este examinată în continuare în conformitate cu capitolul II. De asemenea, statele membre pot să prevadă alte motive pentru examinarea în continuare a unei cereri ulterioare.

(4) Statele membre pot prevedea ca cererea să fie examinată în continuare numai în cazul în care solicitantul respectiv s-a aflat, independent de voința sa, în incapacitatea de a declara situațiile menționate la alineatele (2) și (3) din prezentul articol în cadrul procedurii anterioare, în special prin exercitarea dreptului său la o cale de atac efectivă în temeiul articolului 46.

(5) În cazul în care o cerere ulterioară nu este examinată în continuare în temeiul prezentului articol, aceasta este considerată inadmisibilă, în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) litera (d).

(6) Procedura menționată la prezentul articol poate fi aplicată și în cazul:

(a) unei persoane aflate în întreținere care depune o cerere după ce, în conformitate cu articolul 7 alineatul (2), a consimțit la soluționarea cazului său în cadrul unei cereri depuse în numele său și/sau

(b) unui minor necăsătorit care depune o cerere după depunerea unei cereri în numele său în temeiul articolului 7 alineatul (5) litera (d).

În aceste cazuri, examinarea preliminară menționată la alineatul (2) va consta în a stabili dacă există fapte referitoare la situația persoanei aflate în întreținere sau a minorului necăsătorit care să justifice o cerere separată.

(7) În cazul în care o persoană cu privire la care trebuie pusă în executare o decizie de transfer în temeiul Regulamentului (UE) nr. 604/2013 face declarații noi sau depune o cerere ulterioară în statul membru care efectuează transferul, aceste declarații sau cereri ulterioare sunt analizate de statul membru responsabil, astfel cum este definit în regulamentul respectiv, în conformitate cu prezenta directivă.

Articolul 41

Excepții de la dreptul de a rămâne în cazul cererilor ulterioare

(1) Statele membre pot face o excepție de la dreptul de a rămâne pe teritoriu în situația în care o persoană:

(a) a depus o primă cerere ulterioară care nu mai este examinată în temeiul articolului 40 alineatul (5), numai pentru a întârzia sau a împiedica punerea în executare a unei decizii care ar duce la expulzarea sa iminentă din respectivul stat membru, sau

(b) depune o a doua cerere ulterioară în același stat membru, după adoptarea unei decizii finale care a considerat prima cerere ulterioară inadmisibilă în temeiul articolului 40 alineatul (5) sau după adoptarea unei decizii finale care a respins respectiva cerere ca nefondată,

Statele membre pot face o astfel de excepție numai în situația în care autoritatea decizională consideră că decizia de returnare nu va conduce la returnarea directă sau indirectă prin încălcarea obligațiilor la nivel internațional și la nivelul Uniunii ale statului membru respectiv.

(2) În situațiile menționate la alineatul (1), statele membre pot deroga de asemenea:

(a) de la termenele aplicabile în mod normal în procedurile accelerate, în conformitate cu legislația internă, în situația în care procedura de examinare este accelerată în conformitate cu articolul 31 alineatul (8) litera (g);

(b) de la termenele aplicabile în mod normal în procedurile de admisibilitate prevăzute la articolele 33 și 34, în conformitate cu legislația internă; și/sau

(c) de la articolul 46 alineatul (8).

Articolul 42

Norme de procedură

(1) Statele membre se asigură că solicitanții a căror cerere este supusă unei examinări preliminare în temeiul articolului 40 beneficiază de garanțiile prevăzute la articolul 12 alineatul (1).

(2) Statele membre pot adopta în legislația internă norme privind examinarea preliminară în temeiul articolului 40. Aceste norme pot, *inter alia*:

(a) să îl oblige pe solicitantul respectiv să indice elemente de fapt și să aducă probe care să justifice o nouă procedură;

(b) să permită efectuarea examinării preliminare numai pe baza datelor prezentate în scris, fără un interviu personal, cu excepția cazurilor menționate la articolul 40 alineatul (6).

Aceste norme nu trebuie să facă imposibil accesul solicitantului la o nouă procedură sau să ducă la anularea efectivă ori restrângerea drastică a accesului.

(3) Statele membre se asigură că solicitantul este informat în mod corespunzător despre rezultatul examinării preliminare și, în cazul în care cererea sa nu este examinată în continuare, despre motivele acestui fapt și posibilitățile de a intenta o cale de atac împotriva deciziei sau de a cere revizuirea acesteia.

SECȚIUNEA V

Articolul 43

Proceduri la frontieră

(1) Statele membre pot prevedea proceduri, în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II, în vederea adoptării unei decizii la frontieră sau în zonele de tranzit ale statelor membre cu privire la:

(a) admisibilitatea unei cereri depuse, în temeiul articolului 33, în aceste locuri și/sau

(b) fondul unei cereri într-o procedură în temeiul articolului 31 alineatul (8).

(2) Statele membre se asigură că, în cadrul procedurilor prevăzute la alineatul (1), se ia o decizie într-un termen rezonabil. În cazul în care nu a fost luată o decizie în termen de patru săptămâni, solicitantului îi este permisă intrarea pe teritoriul statelor membre pentru ca cererea sa de azil să fie soluționată în conformitate cu celelalte dispoziții ale prezentei directive.

(3) În cazul unor sosiri implicând un număr mare de resortisanți ai unei țări terțe sau apatrizi care depun cereri de protecție internațională la frontieră sau într-o zonă de tranzit, care fac în practică imposibilă aplicarea la fața locului a dispozițiilor de la alineatul (1), procedurile respective pot fi aplicate pe perioada în care acești resortisanți ai unei țări terțe sau apatrizi sunt cazați în mod normal în locurile din apropierea frontierei sau a zonei de tranzit.

CAPITOLUL IV

PROCEDURI DE RETRAGERE A PROTECȚIEI INTERNAȚIONALE

Articolul 44

Retragerea protecției internaționale

Statele membre se asigură că examinarea în vederea retragerii protecției internaționale unei anumite persoane poate începe atunci când apar elemente sau date noi care indică existența unor motive pentru reexaminarea validității protecției sale internaționale.

Articolul 45

Norme de procedură

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritatea competentă examinează retragerea protecției internaționale unui resortisant al unei țări terțe sau unui apatrid în conformitate cu articolul 14 sau cu articolul 19 din Directiva 2011/95/UE, persoana în cauză beneficiază de următoarele garanții:

(a) este informată în scris cu privire la faptul că autoritatea competentă reexaminează îndeplinirea de către aceasta a condițiilor pentru a beneficia de protecție internațională și cu privire la motivele reexaminării; și

(b) i se dă posibilitatea de a prezenta, în cadrul unui interviu personal în conformitate cu articolul 12 alineatul (1) litera (b) și cu articolele 14-17 sau printr-o declarație scrisă, motivele pentru care protecția sa internațională nu ar trebui să fie retrasă.

(2) De asemenea, statele membre se asigură că, în cadrul procedurii prevăzute la alineatul (1):

(a) autoritatea competentă poate obține informații precise și actualizate cu privire la situația generală predominantă din

țările de origine ale persoanelor în cauză din diverse surse, precum, după caz, BESA și ICNUR; și

(b) în cazul în care informațiile despre un anumit caz sunt obținute în scopul reexaminării protecției internaționale, acestea nu sunt obținute de la autorul (sau autorii) persecuției sau a vătămării grave într-un mod care ar putea duce la informarea directă a acestuia (acestora) despre faptul că respectiva persoană este un beneficiar de protecție internațională, al cărui statut este în curs de reexaminare și nici nu periclitează integritatea fizică a acestuia sau a persoanelor aflate în întreținerea sa sau libertatea și siguranța membrilor familiei sale care se află încă în țara de origine.

(3) Statele membre se asigură că decizia autorității competente de a retrage protecția internațională este notificată în scris. Motivele în fapt și în drept trebuie să fie specificate în decizie, iar informațiile despre modul în care decizia poate fi contestată se comunică în scris.

(4) Odată ce autoritatea competentă a luat decizia de retragere a protecției internaționale, articolul 20, articolul 22, articolul 23 alineatul (1) și articolul 29 se aplică deopotrivă.

(5) Prin derogare de la alineatele (1)-(4) ale prezentului articol, statele membre pot hotărî ca protecția internațională să devină caducă din punct de vedere juridic în cazul în care beneficiarul de protecție internațională a renunțat în mod neechivoc la recunoașterea sa ca beneficiar de protecție internațională. De asemenea, statele membre pot să prevadă că protecția internațională devine caducă din punct de vedere juridic în cazul în care beneficiarul de protecție internațională a devenit cetățean al statului membru respectiv.

CAPITOLUL V

PROCEDURI PRIVIND CĂILE DE ATAC

Articolul 46

Dreptul la o cale de atac efectivă

(1) Statele membre se asigură că solicitanții de protecție internațională au dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești, împotriva:

(a) unei decizii luate cu privire la cererea lor de protecție internațională, inclusiv o decizie:

(i) de a considera nefondată o cerere cu privire la statutul de refugiat și/sau de protecție subsidiară,

(ii) de a considera inadmisibilă o cerere în temeiul articolului 33 alineatul (2);

(iii) luată la frontieră sau în zonele de tranzit ale unui stat membru în conformitate cu articolul 43 alineatul (1);

- (iv) de a nu efectua o examinare în temeiul articolului 39.
- (b) refuzului de a redeschide examinarea unei cereri după încheierea sa în conformitate cu articolele 27 și 28;
- (c) unei decizii de retragere a protecției internaționale în conformitate cu articolul 45.
- (2) Statele membre se asigură că persoanele recunoscute de către autoritatea decizională ca fiind eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară au dreptul la o cale de atac efectivă în temeiul alineatului (1) împotriva unei decizii de a considera o cerere nefondată în ceea ce privește statutul de refugiat.
- Fără a aduce atingere alineatului (1) litera (c), în situația în care statutul de protecție subsidiară acordat de un stat membru oferă aceleași drepturi și beneficii ca cele oferite de statutul de refugiat în temeiul legislației Uniunii și legislației naționale, respectivul stat membru poate considera o cale de atac împotriva unei decizii care consideră nefondată o cerere cu privire la statutul de refugiat ca fiind inadmisibilă pe baza interesului insuficient din partea solicitantului pentru menținerea procedurilor.
- (3) Pentru a se conforma alineatului (1), statele membre se asigură că o cale de atac efectivă prevede examinarea deplină și *ex nunc* atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept, inclusiv, după caz, o examinare a necesităților de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE, cel puțin în cazul procedurilor privind căile de atac în fața unei instanțe de fond.
- (4) Statele membre prevăd termene rezonabile și alte norme necesare pentru exercitarea de către solicitant a dreptului său la o cale de atac efectivă în temeiul alineatului (1). Termenele respective nu împiedică sau îngreunează în mod excesiv exercitarea de către solicitant a acestui drept.
- De asemenea, statele membre pot să prevadă o reexaminare *ex officio* a deciziilor luate în temeiul articolului 43.
- (5) Fără a aduce atingere alineatului (6), statele membre permit solicitanților să rămână pe teritoriul până la expirarea termenului de prescripție privind exercitarea dreptului lor la o cale de atac efectivă și, în cazul în care acest drept a fost exercitat în termenul respectiv, până la soluționarea căii de atac.
- (6) În cazul unei decizii
- (a) de a considera o cerere vădit nefondată în conformitate cu articolul 32 alineatul (2) sau nefondată după examinarea în conformitate cu articolul 31 alineatul (8), cu excepția cazurilor în care respectiva decizie se bazează pe circumstanțele menționate la articolul 31 alineatul (8) litera (h);
- (b) de a considera inadmisibilă o cerere în temeiul articolului 33 alineatul (2) litera (a), (b) sau (d);
- (c) de a respinge redeschiderea cazului solicitantului, după ce a fost întrerupt în conformitate cu articolul 28; sau
- (d) de a nu examina sau de a nu examina integral cererea în temeiul articolului 39,
- o instanță judecătorească are competența de a hotărî dacă solicitantul poate rămâne sau nu pe teritoriul statului membru, fie la cererea solicitantului în cauză, fie din proprie inițiativă, în cazul în care decizia luată are drept consecință încetarea dreptului solicitantului de a rămâne în statul membru și când, în asemenea cazuri, dreptul de a rămâne în statul membru până la soluționarea căii de atac nu este prevăzut în legislația internă.
- (7) Alineatul (6) se aplică numai procedurilor menționate la articolul 43 cu condiția ca:
- (a) solicitantul să beneficieze de interpretarea necesară, asistența juridică și de cel puțin o săptămână pentru a-și pregăti cererea și a trimite instanței judecătorești argumentele în favoarea acordării dreptului său de a rămâne pe teritoriul până la soluționarea procedurii; și
- (b) în cadrul examinării cererii menționate la alineatul (6), instanța judecătorească să examineze decizia negativă a autorității decizionale în drept și în fapt.
- Dacă nu sunt îndeplinite condițiile menționate la literele (a) și (b), se aplică alineatul (5).
- (8) Statele membre permit solicitantului să rămână pe teritoriul până la terminarea procedurii prin care se decide dacă solicitantul poate rămâne sau nu pe teritoriul, astfel cum se prevede la alineatele (6) și (7)
- (9) Alineatele (5), (6) și (7) nu aduc atingere articolului 26 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013.
- (10) Statele membre pot prevedea termene pentru examinarea de către instanța judecătorească, în temeiul alineatului (1), a deciziei adoptate de autoritatea decizională.
- (11) De asemenea, statele membre pot prevedea în legislația internă condițiile în care se poate presupune că un solicitant și-a retras implicit calea de atac prevăzută la alineatul (1) sau a renunțat implicit la aceasta, împreună cu normele privind procedura care trebuie urmată.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII GENERALE ȘI FINALE

Articolul 47

Contestarea de către autoritățile publice

Prezenta directivă nu aduce atingere posibilității autorităților publice de a contesta deciziile administrative și/sau judiciare astfel cum prevede legislația internă.

Articolul 48

Confidențialitatea

Statele membre se asigură că autoritățile care pun în aplicare prezenta directivă au obligația de a respecta principiul confidențialității, astfel cum este definit de legislația internă, în legătură cu orice informații pe care le obțin în cadrul activității lor.

Articolul 49

Cooperare

Fiecare stat membru desemnează un punct de contact național și comunică Comisiei datele de contact ale acestuia. Comisia comunică aceste informații celorlalte state membre.

Statele membre, în colaborare cu Comisia, adoptă toate măsurile corespunzătoare pentru a stabili cooperarea directă și un schimb de informații între autoritățile competente.

Atunci când recurg la măsurile menționate la articolul 6 alineatul (5), articolul 14 alineatul (1) al doilea paragraf și articolul 31 alineatul (3) litera (b), statele membre informează Comisia de îndată ce au încetat să mai existe motive pentru aplicarea respectivelor măsuri excepționale și cel puțin o dată pe an. Atunci când este posibil, aceste informații includ date referitoare la procentul cererilor pentru care s-au aplicat derogări din numărul total de cereri prelucrate în cursul respectivei perioade.

Articolul 50

Raportarea

Până la 20 iulie 2017, Comisia raportează Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentei directive în statele membre și propune modificările necesare. Statele membre transmit Comisiei toate informațiile utile pentru întocmirea raportului. După prezentarea raportului, Comisia raportează Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentei directive în statele membre cel puțin la fiecare cinci ani.

În cadrul primului raport, Comisia raportează, de asemenea, în special cu privire la aplicarea articolului 17 și a diferitelor instrumente utilizate cu privire la raportarea privind interviul personal.

Articolul 51

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma articolelor 1-30, articolului 31 alineatele (1), (2) și (6)-(9), articolelor 32-46, articolului 49 și articolului 50 și anexei I până la cel târziu 20 iulie 2015. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor dispoziții.

(2) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolului 31 alineatele (3), (4) și (5) până la 20 iulie 2018. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor dispoziții.

(3) Atunci când statele membre adoptă dispozițiile menționate la alineatele (1) și (2), ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Acestea conțin, de asemenea, o mențiune care precizează că trimiterile, în acte cu putere de lege și acte administrative în vigoare, la directiva abrogată prin prezenta directivă se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și formularea acestei mențiuni.

(4) Statele membre comunică Comisiei textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 52

Dispoziții tranzitorii

Statele membre aplică actele cu putere de lege și actele administrative menționate la articolul 51 alineatul (1) cererilor de protecție internațională depuse după 20 iulie 2015 sau după o dată anterioară și procedurilor de retragere a protecției internaționale începute după acea dată. Cererile depuse înainte de 20 iulie 2015 și procedurile de retragere a statutului de refugiat începute înainte de acea dată sunt reglementate de actele cu putere de lege și actele administrative adoptate în temeiul Directivei 2005/85/CE.

Statele membre aplică actele cu putere de lege și actele administrative menționate la articolul 51 alineatul (2) cererilor de protecție internațională depuse după 20 iulie 2018 sau după o dată anterioară. Cererile depuse înainte de acea dată sunt reglementate de actele cu putere de lege și actele administrative în conformitate cu Directiva 2005/85/CE.

Articolul 53

Abrogare

Directiva 2005/85/CE se abrogă pentru statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive, începând cu 21 iulie 2015, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre privind termenul de transpunere în legislația internă a directivei menționate în anexa II partea B.

Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa III.

*Articolul 54***Intrarea în vigoare și aplicarea**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolele 47 și 48 se aplică de la 21 iulie 2015.

*Articolul 55***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Bruxelles, 26 iunie 2013.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

A. SHATTER

ANEXA I

Desemnarea țărilor de origine sigure în sensul articolului 37 alineatul (1)

O țară este considerată țară de origine sigură în cazul în care, pe baza situației legale, a aplicării legii într-un regim democratic și a situației politice generale, se poate demonstra că în țara respectivă, în general și consecvent, nu se recurge la persecuție, astfel cum este definită la articolul 9 din Directiva 2011/95/UE, la tortură sau la tratamente ori pedepse inumane sau degradante și nici nu există vreo amenințare din motiv de violență nediscriminatorie în situații de conflict armat internațional sau intern.

La efectuarea acestei evaluări, se ține seama, *inter alia*, de măsura în care se asigură protecție împotriva persecuției și relelor tratamente prin:

- (a) legile și reglementările relevante ale țării și modul cum sunt aplicate;
 - (b) respectarea drepturilor și a libertăților prevăzute de Convenția europeană pentru protecția drepturilor omului și a libertăților fundamentale și/sau Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și/sau Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva torturii, în special drepturile de la care nicio derogare nu este permisă în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) din convenția menționată anterior;
 - (c) respectarea principiului nereturnării în conformitate cu Convenția de la Geneva;
 - (d) existența unui sistem de căi de atac efective împotriva încălcării acestor drepturi și libertăți.
-

ANEXA II

PARTEA A

Directiva abrogată

(menționată la articolul 53)

Directiva 2005/85/CE a Consiliului

(JO L 326, 13.12.2005, p. 13).

PARTEA B

Termenul de transpunere în legislația internă

(menționat la articolul 51)

Directiva	Termene de transpunere
2005/85/CE	Primul termen: 1 decembrie 2007 Al doilea termen: 1 decembrie 2008

ANEXA III

Tabel de corespondență

Directiva 2005/85/CE	Prezenta directivă
<i>Articolul 1</i>	<i>Articolul 1</i>
Articolul 2 literele (a)-(c)	Articolul 2 literele (a)-(c)
—	Articolul 2 litera (d)
Articolul 2 literele (d)-(f)	Articolul 2 literele (e)-(g)
—	Articolul 2 literele (h) și (i)
Articolul 2 litera (g)	Articolul 2 litera (j)
—	Articolul 2 literele (k) și (l)
Articolul 2 literele (h)-(k)	Articolul 2 literele (m)-(p)
—	Articolul 2 litera (q)
Articolul 3 alineatele (1) și (2)	Articolul 3 alineatele (1) și (2)
Articolul 3 alineatul (3)	—
Articolul 3 alineatul (4)	Articolul 3 alineatul (3)
Articolul 4 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 4 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 4 alineatul (1) al doilea paragraf	—
Articolul 4 alineatul (2) litera (a)	Articolul 4 alineatul (2) litera (a)
Articolul 4 alineatul (2) literele (b)-(d)	—
Articolul 4 alineatul (2) litera (e)	Articolul 4 alineatul (2) litera (b)
Articolul 4 alineatul (2) litera (f)	—
—	Articolul 4 alineatul (3)
Articolul 4 alineatul (3)	Articolul 4 alineatul (4)
—	Articolul 4 alineatul (5)
<i>Articolul 5</i>	<i>Articolul 5</i>
Articolul 6 alineatul (1)	Articolul 6 alineatul (1)
—	Articolul 6 alineatele (2)-(4)
Articolul 6 alineatele (2) și (3)	Articolul 7 alineatele (1) și (2)
—	Articolul 7 alineatul (3)
—	Articolul 7 alineatul (4)
Articolul 6 alineatul (4)	Articolul 7 alineatul (5)
Articolul 6 alineatul (5)	—
—	<i>Articolul 8</i>
Articolul 7 alineatele (1) și (2)	Articolul 9 alineatele (1) și (2)

Directiva 2005/85/CE	Prezenta directivă
—	Articolul 9 alineatul (3)
Articolul 8 alineatul (1)	Articolul 10 alineatul (1)
—	Articolul 10 alineatul (2)
Articolul 8 alineatul (2) literele (a)-(c)	Articolul 10 alineatul (3) literele (a)-(c)
—	Articolul 10 alineatul (3) litera (d)
Articolul 8 alineatele (3) și (4)	Articolul 10 alineatele (4) și (5)
Articolul 9 alineatul (1)	Articolul 11 alineatul (1)
Articolul 9 alineatul (2) primul paragraf	Articolul 11 alineatul (2) primul paragraf
Articolul 9 alineatul (2) al doilea paragraf	—
Articolul 9 alineatul (2) al treilea paragraf	Articolul 11 alineatul (2) al doilea paragraf
Articolul 9 alineatul (3)	Articolul 11 alineatul (3)
Articolul 10 alineatul (1) literele (a)-(c)	Articolul 12 alineatul (1) literele (a)-(c)
—	Articolul 12 alineatul (1) litera (d)
Articolul 10 alineatul (1) literele (d) și (e)	Articolul 12 alineatul (1) literele (e) și (f)
Articolul 10 alineatul (2)	Articolul 12 alineatul (2)
<i>Articolul 11</i>	<i>Articolul 13</i>
Articolul 12 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 14 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 12 alineatul (2) al doilea paragraf	—
—	Articolul 14 alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf
Articolul 12 alineatul (2) al treilea paragraf	Articolul 14 alineatul (1) al patrulea paragraf
Articolul 12 alineatul (2) litera (a)	Articolul 14 alineatul (2) litera (a)
Articolul 12 alineatul (2) litera (b)	—
Articolul 12 alineatul (2) litera (c)	—
Articolul 12 alineatul (3) primul paragraf	Articolul 14 alineatul (2) litera (b)
Articolul 12 alineatul (3) al doilea paragraf	Articolul 14 alineatul (2) al doilea paragraf
Articolul 12 alineatele (4)-(6)	Articolul 14 alineatele (3)-(5)
Articolul 13 alineatele (1) și (2)	Articolul 15 alineatele (1) și (2)
Articolul 13 alineatul (3) litera (a)	Articolul 15 alineatul (3) litera (a)
—	Articolul 15 alineatul (3) litera (b)
Articolul 13 alineatul (3) litera (b)	Articolul 15 alineatul (3) litera (c)
—	Articolul 15 alineatul (3) litera (d)
—	Articolul 15 alineatul (3) litera (e)
Articolul 13 alineatul (4)	Articolul 15 alineatul (4)

Directiva 2005/85/CE	Prezenta directivă
Articolul 13 alineatul (5)	—
—	Articolul 16
Articolul 14	—
—	Articolul 17
—	Articolul 18
—	Articolul 19
Articolul 15 alineatul (1)	Articolul 22 alineatul (1)
Articolul 15 alineatul (2)	Articolul 20 alineatul (1)
—	Articolul 20 alineatele (2)-(4)
—	Articolul 21 alineatul (1)
Articolul 15 alineatul (3) litera (a)	—
Articolul 15 alineatul (3) literele (b) și (c)	Articolul 21 alineatul (2) literele (a) și (b)
Articolul 15 alineatul (3) litera (d)	—
Articolul 15 alineatul (3) al doilea paragraf	—
Articolul 15 alineatele (4)-(6)	Articolul 21 alineatele (3)-(5)
—	Articolul 22 alineatul (2)
Articolul 16 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 23 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 16 alineatul (1) al doilea paragraf prima teză	Articolul 23 alineatul (1) al doilea paragraf cuvintele introductive
—	Articolul 23 alineatul (1) litera (a)
Articolul 16 alineatul (1) al doilea paragraf a doua teză	Articolul 23 alineatul (1) litera (b)
Articolul 16 alineatul (2) prima teză	Articolul 23 alineatul (2)
Articolul 16 alineatul (2) a doua teză	—
—	Articolul 23 alineatul (3)
Articolul 16 alineatul (3)	Articolul 23 alineatul (4) primul paragraf
Articolul 16 alineatul (4) primul paragraf	—
Articolul 16 alineatul (4) al doilea și al treilea paragraf	Articolul 23 alineatul (4) al doilea și al treilea paragraf
—	Articolul 24
Articolul 17 alineatul (1)	Articolul 25 alineatul (1)
Articolul 17 alineatul (2) litera (a)	Articolul 25 alineatul (2)
Articolul 17 alineatul (2) literele (b) și (c)	—
Articolul 17 alineatul (3)	—
Articolul 17 alineatul (4)	Articolul 25 alineatul (3)
—	Articolul 25 alineatul (4)
Articolul 17 alineatul (5)	Articolul 25 alineatul (5)

Directiva 2005/85/CE	Prezenta directivă
—	Articolul 25 alineatul (6)
Articolul 17 alineatul (6)	Articolul 25 alineatul (7)
Articolul 18	Articolul 26
Articolul 19	Articolul 27
Articolul 20 alineatele (1) și (2)	Articolul 28 alineatele (1) și (2)
—	Articolul 28 alineatul (3)
Articolul 21	Articolul 29
Articolul 22	Articolul 30
Articolul 23 alineatul (1)	Articolul 31 alineatul (1)
Articolul 23 alineatul (2) primul paragraf	Articolul 31 alineatul (2)
—	Articolul 31 alineatul (3)
—	Articolul 31 alineatele (4) și (5)
Articolul 23 alineatul (2) al doilea paragraf	Articolul 31 alineatul (6)
—	Articolul 23 alineatul (3)
—	Articolul 31 alineatul (7)
Articolul 23 alineatul (4) litera (a)	Articolul 31 alineatul (8) litera (a)
Articolul 23 alineatul (4) litera (b)	—
Articolul 23 alineatul (4) litera (c) punctul (i)	Articolul 31 alineatul (8) litera (b)
Articolul 23 alineatul (4) litera (c) punctul (ii)	—
Articolul 23 alineatul (4) litera (d)	Articolul 31 alineatul (8) litera (c)
Articolul 23 alineatul (4) litera (e)	—
Articolul 23 alineatul (4) litera (f)	Articolul 31 alineatul (8) litera (d)
Articolul 23 alineatul (4) litera (g)	Articolul 31 alineatul (8) litera (e)
—	Articolul 31 alineatul (8) litera (f)
Articolul 23 alineatul (4) literele (h) și (i)	—
Articolul 23 alineatul (4) litera (j)	Articolul 31 alineatul (8) litera (g)
—	Articolul 31 alineatul (8) literele (h) și (i)
Articolul 23 alineatul (4) literele (k) și (l)	—
Articolul 23 alineatul (4) litera (m)	Articolul 31 alineatul (8) litera (j)
Articolul 23 alineatul (4) literele (n) și (o)	—
—	Articolul 31 alineatele (9)
Articolul 24	—
Articolul 25	Articolul 33
Articolul 25 alineatul (1)	Articolul 33 alineatul (1)

Directiva 2005/85/CE	Prezenta directivă
Articolul 25 alineatul (2) literele (a)-(c)	Articolul 33 alineatul (2) literele (a)-(c)
Articolul 25 alineatul (2) literele (d) și (e)	—
Articolul 25 alineatul (2) literele (f) și (g)	Articolul 33 alineatul (2) literele (d) și (e)
—	<i>Articolul 34</i>
<i>Articolul 26</i>	<i>Articolul 35</i>
Articolul 27 alineatul (1) litera (a)	Articolul 38 alineatul (1) litera (a)
—	Articolul 38 alineatul (1) litera (b)
Articolul 27 alineatul (1) literele (b)-(d)	Articolul 38 alineatul (1) literele (c)-(e)
Articolul 27 alineatele (2)-(5)	Articolul 38 alineatele (2)-(5)
<i>Articolul 28</i>	<i>Articolul 32</i>
<i>Articolul 29</i>	—
Articolul 30 alineatul (1)	Articolul 37 alineatul (1)
Articolul 30 alineatele (2)-(4)	—
—	Articolul 37 alineatul (2)
Articolul 30 alineatele (5) și (6)	Articolul 37 alineatele (3) și (4)
Articolul 31 alineatul (1)	Articolul 36 alineatul (1)
Articolul 31 alineatul (2)	—
Articolul 31 alineatul (3)	Articolul 36 alineatul (2)
Articolul 32 alineatul (1)	Articolul 40 alineatul (1)
Articolul 32 alineatul (2)	—
Articolul 32 alineatul (3)	Articolul 40 alineatul (2)
Articolul 32 alineatul (4)	Articolul 40 alineatul (3) prima teză
Articolul 32 alineatul (5)	Articolul 40 alineatul (3) a doua teză
Articolul 32 alineatul (6)	Articolul 40 alineatul (4)
—	Articolul 40 alineatul (5)
Articolul 32 alineatul (7) primul paragraf	Articolul 40 alineatul (6) litera (a)
—	Articolul 40 alineatul (6) litera (b)
Articolul 32 alineatul (7) al doilea paragraf	Articolul 40 alineatul (6) al doilea paragraf
—	Articolul 40 alineatul (7)
—	<i>Articolul 41</i>
<i>Articolul 33</i>	—
Articolul 34 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a)	Articolul 42 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a)
Articolul 34 alineatul (2) litera (b)	—
Articolul 34 alineatul (2) litera (c)	Articolul 42 alineatul (2) litera (b)

Directiva 2005/85/CE	Prezenta directivă
Articolul 34 alineatul (3) litera (a)	Articolul 42 alineatul (3)
Articolul 34 alineatul (3) litera (b)	—
Articolul 35 alineatul (1)	Articolul 43 alineatul (1) litera (a)
—	Articolul 43 alineatul (1) litera (b)
Articolul 35 alineatul (2) și alineatul (3) literele (a)-(f)	—
Articolul 35 alineatul (4)	Articolul 43 alineatul (2)
Articolul 35 alineatul (5)	Articolul 43 alineatul (3)
Articolul 36 de la alineatul (1) până la alineatul (2) litera (c)	Articolul 39 de la alineatul (1) până la alineatul (2) litera (c)
Articolul 36 alineatul (2) litera (d)	—
Articolul 36 alineatul (3)	—
—	Articolul 39 alineatul (3)
Articolul 36 alineatele (4)-(6)	Articolul 39 alineatele (4)-(6)
—	Articolul 39 alineatul (7)
Articolul 36 alineatul (7)	—
<i>Articolul 37</i>	<i>Articolul 44</i>
<i>Articolul 38</i>	<i>Articolul 45</i>
—	Articolul 46 alineatul (1) litera (a) punctul (i)
Articolul 39 alineatul (1) litera (a) punctele (i) și (ii)	Articolul 46 alineatul (1) litera (a) punctele (ii) și (iii)
Articolul 39 alineatul (1) litera (a) punctul (iii)	—
Articolul 39 alineatul (1) litera (b)	Articolul 46 alineatul (1) litera (b)
Articolul 39 alineatul (1) literele (c) și (d)	—
Articolul 39 alineatul (1) litera (e)	Articolul 46 alineatul (1) litera (c)
—	Articolul 46 alineatele (2) și (3)
Articolul 39 alineatul (2)	Articolul 46 alineatul (4) primul paragraf
—	Articolul 46 alineatul (4) al doilea și al treilea paragraf
Articolul 39 alineatul (3)	—
—	Articolul 46 alineatele (5)-(9)
Articolul 39 alineatul (4)	Articolul 46 alineatul (10)
Articolul 39 alineatul (5)	—
Articolul 39 alineatul (6)	Articolul 41 alineatul (11)
<i>Articolul 40</i>	<i>Articolul 47</i>
<i>Articolul 41</i>	<i>Articolul 48</i>
—	<i>Articolul 49</i>
<i>Articolul 42</i>	<i>Articolul 50</i>

Directiva 2005/85/CE	Prezenta directivă
Articolul 43 primul paragraf	Articolul 51 alineatul (1)
—	Articolul 51 alineatul (2)
Articolul 43 al doilea și al treilea paragraf	Articolul 51 alineatele (3) și (4)
<i>Articolul 44</i>	Articolul 52 primul paragraf
—	Articolul 52 al doilea paragraf
—	<i>Articolul 53</i>
<i>Articolul 45</i>	<i>Articolul 54</i>
<i>Articolul 46</i>	<i>Articolul 55</i>
Anexa I	—
Anexa II	Anexa I
Anexa III	—
—	Anexa II
—	Anexa III